

"VESELITI-VĂ NAȚIUNI!"

NU ESTE LOC PENTRU PESIMISM IN această broșură, după cum o arată dealtfel chiar și titlul. Printr-o dispoziție la timp, adevăratul secret al veseliei a fost desvăluit, în mijlocul celor mai rele timpuri ale istoriei acestei lumi, și aceasta este făcând de cunoscut în paginile ce urmează.

DVS. PUȚEȚI FI UNUL dintre singurii oameni fericiți și veseli de pe pământ astăzi. Acum depinde de Dvs. ca să citiți această broșură, titlul căreia este o invitațiune de onoare ca să vă veseliți pentru tot timpul viitor.

EDITORII

**„BE GLAD, YE NATIONS“ — Rumanian
Made in Rumania
1946**

**COPYRIGHT, 1946
AND PUBLISHED BY**

**WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC.
International Bible Students Association
Brooklyn, N. Y., U. S. A.**

In

**EDITURA ASOCIAȚIEI „MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMANIA
Persoană juridică morală
București 4, Str. Basarabia 38**

Pagina

3 „Veseliți-vă națiuni“

**32 Martorii lui Iehova în
proba de foc**

Aprobat de cenzura centrală a presei No. 2061/1946

Imprimeriile „STANDARD GRAPHICA“ București

„VESELITI-VĂ NAȚIUNI“

CU multă vreme înainte, pe când în țara națiunii sale era liniște, un rege a scris și a zis: „Lumina este semănată pentru cel neprihănit, și bucuria pentru cei cu inima curată.” — Psalm 97:11,

Națiunile politice de astăzi secără roadele a ceea ce au semănat în anii trecuți. Din situațiunea mondială se vede clar că ele nu seamănă ceea ce produce adevărată veselie națiunilor și popoarelor. Cu toate acestea, se prelinde că înfrângerea puterilor conducătoare totalitare în războiul mondial a pus stavilă puterilor întunecului și a pricinuit ca lumina să pătrundă în multe părți ale pământului. Evident că *lumina* înțeleasă este lumina pe care democrația modernă o poate da. Pentru acest avantaj politic, popoarele simțesc că națiunile asuprite ar trebui să fie vesele și mulțumitoare.

Perioada de după războiu a lumii a început cu puterile democrate în frunte; dar sunt aceste națiuni democrate ale forțelor eliberatoare vesele? În afară de veselie inițială pe care o simțiră pentru faptul că au înfrânt asupritorii totalitari, se veselesc ele despre problemele noi și vechi ce le-au căzut la sorț în perioada de pace? Și se veselesc națiunile totalitare înfrante pentru

noua îndrumare în care puterile democrate s’au străduit să le călăuzească? Se bucură *toate* sistemele religioase ale lumii de triumful puterilor democrate?

Fiecare poate să răspundă la aceste întrebări după observațiunile și informațiunile sale proprii. Dar mult poate fi spus despre aceasta fără frică de contradicție: După șasesprezece sute de ani de religie, „creștinătatea”, care unește ambele puteri totalitare și democrate, nu se bucură.

Înăuntru și în afara „creștinătății” sunt națiuni în continuă strâmtorare cu nedumerire în ce privește calea cea mai bună de urmat, și națiunile sunt sub un continuu coșmar al temerii de viitor. Există mare groază la înfățișarea lucrurilor cari apar datorită venirii lor pe pământ în conformitate cu tendința irezistibilă a afacerilor lumii. Ura de rassă încă împiedică orice relațiune prietenoasă a familiei umane. Gospodăria mondială a religiei este desbinată între ea însăși cu planuri sectante în contradicție și ambițioase, prejudecăți religioase, gelozii și rivalități. Grave ciocniri au loc între organizațiunile de muncitori, capital și conducerea economică. Națiunile biciuite, cari au gustat amărăciunea înfrângerii în războiul total, fură zăpăcite la căderea lor și acum sufăr de răni sensibile la lovitura mândriei lor naționale și se gândesc la răzbunare. Diferitele zone de necazuri ale pământului reclamă compromise politice și instaurarea de comisiuni și administrații internaționale. Datoriile de războiu ca muntele de înalte apasă guvernele pentru generații de contribuabili spre a le plăti; iar pustiirile, triste aduceri aminte de războiu și agresiune, reclamă zeci de ani spre a le reclădi. Sărăcie, șomaj, ignoranță, foamete, nevoie, boală, asu-

priri, calamități, și moarte încă stăpânesc toate părțile pământului. Ca un întreg, situațiunea mondială tăgăduiește că „noua ordine” de după războiu a fost anunțată în cele „patru libertăți” promise, a fi liber de teamă, a fi liber din nevoie, libertatea de exprimare, și libertatea de închinare. Pentruce, atunci, ar trebui națiunile să se bucure mai mult decât înainte de războiul mondial din 1939 sau de primul războiu mondial din 1914?

Dela 1914 a fost un timp de mari schimbări mondiale, și cu siguranță este înțelept că acest period trebuie să fie însemnat în profeție, nu profeția politică a omului, care dă greș, ci profeția sacră care este inspirată de către Creatorul atât al pământului cât și al omului. Într-o vreme, când aceasta a însemnat mari schimbări internaționale înăuntrul țării Palestinci, profetul Moise fu inspirat să compună o cântare spre a fi păstrată pentru vremurile viitoare, vremea împlinirii ei în conformitate cu cuvântul Atotputernicului Dumnezeu. În partea din urmă a cântării profetice, Moise a cântat: „Bucurați-vă națiuni, împreună cu poporul Său: căci El va răsbuna sângele servilor Săi, se răzbună împotriva potrivnicilor Săi, și va face ispășire pentru țara Sa, pentru poporul Său.” (Deuteronomul 32:43, *Am. Stan. Ver.*) Mai târziu, cu mai bine de o mie de ani, un student credincios al profeției, apostolul Pavel, privea la noua întorsătură a evenimentelor. El fu inspirat să atragă atențiunea asupra începutului împlinirii parțiale a profeției lui Moise, citându-o și zicând: „Este zis iarăși — *Veseliți-vă națiuni, împreună cu poporul Său.*” (Romani 15:10, Traducerea Rolherham) Noi astăzi, cu toate acestea, trăim la timpul împlinirii complete a acestui triumfător strigăt către națiuni ca să fie vesele și să se bucure cu un popor special.

PENTRUCE SĂ SE VESELEASCA.

Confruntate cu situația prezentă a lumii, pentruce ar trebui vreuna sau toate națiunile lumii să se bucure? Trebuie să se veselească ele pentrucă omenirea a intrat în așanumita „epocă atomică” cu lansarea primei bombe atomice asupra adversarilor totalitari în 1945? Aliații sau Națiunile Unite și-au propus să câștige pacea prin aducerea în existență a unei Charte a Națiunilor Unite și a unei organizațiuni mondiale pentru pace și siguranță internaționale sprijinită prin forță; și trebuie națiunile să se veselească pentru aceasta? Trebuie ele să se veselească pentrucă cea mai de bază prevedere a Chartei este „dreptul fiecărui popor de a-și alege forma de guvernare sub care dorește să trăiască”? De altfel, cu care popor special trebuie națiunile să se veselească? Cu poporul liberal, democratic? Sau cu vreo sectă religioasă particulară, Catolică, Protestantă, Iudaică, sau alta?

Niciuna din aceste planuri sau sisteme de origină omenască nu furnizează seria de fapte, cu privire la cari profeția divină invită națiunile să se veselească. Proba timpului, cum și eforturile și străduințele viitoarelor dezvoltări mondiale, vor dovedi totuș asemenea lucruri ca fiind o bază falsă pentru veselie și deaceea ca fiind un eșec și o desamăgire în cea mai încercată și decisivă epocă a istoriei omenesti până astăzi. Nici unul dintre aceste lucruri nu erau cauzele pentru cari apostolul Pavel să fi putut marca începutul împlinirii profeției cu nouăsprezece veacuri înainte. Pentruca să nu ne mai spargem mai mult capul cu subiectul în discuție, fie amintit aci: Cauza superioară pentru care Dumnul Dumnezeu cel Atotpu-

ternic, prin purtătorii Săi de cuvânt inspirați, a invitat națiunile să se bucure și să se veselească, este stabilirea Impărăției lui Dumnezeu și acțiunea ei pentru justificarea suveranității universale a lui Dumnezeu și a numelui Său sacru. Asemenea cauză de bucurie și veselie a tuturor națiunilor, este adevărată, indestructibilă și durabilă; și aceasta înseamnă că întreg universul va fi în cele din urmă umplut cu veselie vecinică.

Cu nouăsprezece veacuri înainte, națiunile, cărora mesajul le fu adresat, puteau să se veselească deoarece Regele uns al lui Dumnezeu fusese ales, se dovedise demn pentru serviciu, fusese glorificat, și privea înainte la timpul luării în primire în mod efectiv al serviciului în Impărăția lui Dumnezeu. Deaceia apostolul Pavel cită alte profeții, zicând: „Și iarăși: Lăudați pe Domnul, toate națiunile; slăviți-L, toate popoarele. Tot astfel și Isaia zice: Din Iese va ieși o rădăcină, care se va scula să domnească peste națiuni; și națiunile vor nădăjdui în El.” (Romani 15:11, 12, *Am. Stan. Ver.*, margin) În ziua de azi, după multe veacuri de așteptare, națiuni e cărora le este adresat mesajul, pot să se veselească ca niciodată înainte, deoarece împărăția lui Dumnezeu a fost întemeiată. Ea și-a luat puterea și activitățile ei, pentru impunerea suveranității universale a lui Dumnezeu pe pământ și pentru justificarea sfântului Său nume, au început. Dovada acesteia este convingătoare, fiind bazată pe fapte și adevăruri solide și se întărește tot mai mult cu trecerea timpului și a evenimentelor.

De circa șase mii de ani oameni dreți ai credinței și vedeniei privesc înainte spre acest minunat moment hotărâtor în afacerile umane. Credința și vedenia lor fură

bazate pe făgăduința neschimbătoare a lui Dumnezeu făcută chiar la începutul căii pline de necaz a omenirii. Darea de seamă despre această făgăduință este consemnată în Sfintele Scripturi, la Genesa 3:14, 15, în aceste cuvinte: „Și Iehova Dumnezeu a zis Șarpelui: Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târăști pe pânțe, și să mănânci țărană. (Remarcă acum promisiunea) Vrăsmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” — *Am. Stan. Ver.*

Nu șarpele de pe pământ, literal, era creatura vinovată, căreia i se atribui amăgirea omenirii la neascultare împotriva Creatorului Iehova Dumnezeu. Alte părți ale Bibliei dau numele de Șarpe sau Șarpele cel vechi altei creaturi, nu șarpelui mai prejos decât omul, ci creaturii spirituale supraumană, puternicului adversar al lui Dumnezeu și al omului, anume, Satan Diavolul. — Vezi Apocalips 12:9; 20:2; Matei 3:7; 23:33; Ioan 8:44.

Intocmai după cum nu șarpele carnal, literal, și clocitura acestuia era acela la care marele Judecător Iehova s'a referit, totașa, deasemenea, nu femeia lui Adam, femeia carnală Eva, nici vreuna din fiicele sale carnale, era aceea la care Dumnezeu s'a referit în făgăduința Sa. Femeia făgăduinței lui Dumnezeu este o „femeie” spirituală, anume, organizațiunea de creaturi cerești credincioase a lui Dumnezeu, organizațiune sfântă care este unită cu El în mod inviolabil și-L servește în supunere, întocmai ca o femeie pe bărbatul ei. Vorbind către această „femeie” în profeția lui Isaia, Dumnezeu zice în limbaj figurativ: „Căci Făcătorul tău este bărbatul tău; Iehova al oștirilor este numele Lui,

și Cel sfânt al lui Israel este Răscumpărătorul tău; Dumnezeu întregului pământ va fi El numit.” — Isaia 54:5, Am. Stan. Ver.

Această organizațiune spirituală (sau femeie) și Șarpe spiritual, Satan Diavolul, sunt acei între cari pune Iehova Dumnezeu vrășmășie sau ură, și dușmănie între sămânța „femeii” sau organizațiunii Sale și sămânța marelui Șarpe. Aceasta a însemnat războiu; și atât timp cât acel Șarpe vechiu și cloșitura sa există, trebuie să fie războiu în armonie cu declarația de războiu a lui Dumnezeu. Nici o singură națiune, care ar sechestra controlul lumii, nici vreo Ligă a tuturor națiunilor acestei lumi, nu poate să oprească acel războiu sau să aducă pace universală. Gloria pentru o asemenea înfăptuire imposibilă din punct de vedere uman, nu va fi dată nici „creștinătății” nici tuturor națiunilor lumii. Iehova Dumnezeu, care declară războiu până la sfârșit între organizațiunea Sa și organizațiunea Șarpelui, numi pe Cel ce va aduce pacea večnică universală. Iehova zise că Sămânța sau Odrasla organizațiunii Sale va zdrobi sau sfărâma capul Șarpelui, chiar după ce va fi fost suferit o rană la călcâi, provocată de dinții uci-gători ai Șarpelui. Marea chestiune de discuție ridicată în războiu, prin urmare, era suveranitatea universală, și cine va deține-o, Iehova Dumnezeu sau Satan adversarul Său? Pentruca să rezolve această chestiune de discuție, Atotputernicul Dumnezeu permise lui Satan Diavolul să continue să trăiască și să-și aducă în existență nelegiuita sa sămânță sau progenitură.

Acel Șarpe vechiu, Satan Diavolul, corupse alte creaturi spirituale ca să i se alăture lui și să devină asemenea lui și astfel să devină sămânța sa; și el fu numit așadară

„printrul demonilor”. Cu toată dezvoltarea științifică posibilă a bombei atomice ca o armă de războiu, guvernele politice ale lumii vor fi incapabile să lovească pe Satan și pe demonii săi și să-i sfărâme capul. Nici chiar cu cele mai puternice microscopice electronice ale lor ele nu sunt în măsură să privească în regatele spirituale ale lui Satan și ale demonilor săi spre a lupta cu ei, precum și să dea afară pe Satan Diavolul ca „dumnezeu al acestei lumi”, după cum îl numesc Sfintele Scripturi. Domniile politice în această epocă de după războiu vor continua să zacă în poziția în care le plasează Biblia, zicând, în 1 Ioan 5:19: „Întreaga lume zace în cel rău”. (*Am. Stan. Ver.*) Sau, altfel zis: „Întreaga lume este sub puterea celui rău”. (*An Amer. Trans.*) Văzând că domniile zac sub puterea acelui Șarpe nelegiuit, atunci când capul Șarpelui este sfărâmat, fi-va lumea și domniile ei sfărâmate împreună cu el? La această chestiune Scripturile inspirate dau un răspuns hotărât, și soarta sistemelor naționale cari au supraviețuit războiul global nu este deci una cu privire la care vreo profeție sfântă ar putea să le invite acum să se veselească și să se bucure.

Nu numai îngerii căzuți ci și oamenii se umplură cu spiritul lui Satan Diavolul și devinură prin aceasta o parte a sămânței sau progeniturii Șarpelui. Cain, primul copil al păcătoșilor Adam și Eva, se arată de timpuriu a fi o parte a sămânței Șarpelui întrucât omori pe fratele său Abel cel temător de Dumnezeu. Deaceia noi suntem avertizați în Biblie ca să „nu fim asemenea lui Cain, care era al celui rău, și ucise pe fratele său. Și pentru ce îl omori? Pentru că faptele sale erau rele, și ale fratelui său drepte.” (1 Ioan 3:12) Dela timpul lui Cain înainte, sămânța Șarpelui s'a în-

mulțit pe pământ. Ea este aceea care s'a luptat împotriva odraslei femeii lui Dumnezeu sau împotriva oricărui a care a privit înainte și a crezut în Sămânța femeii. Aceasta o făcură ei sub puterea și influența lui Satan și a demonilor săi; și în orice caz acesta a fost efortul Șarpelui spre a se atinge de sămânța femeii ca să se asigure că nelegiuitul lui cap nu va fi sfărâmat de către sămânța ei.

Dar timpul lui Dumnezeu pentru zdrobirea capului Șarpelui este fixat în mod neschimbător. Acesta este acum de tot aproape, și pentru acest motiv națiunile au cea mai mare cauză să se bucure și să se veselească. Satan și nelegiuiții lui demoni au acționat ca ceruri rele asupra omenirii, deoarece ei sunt „oștile spirituale ale nelegiuirii în locurile cerești”. (Efeseni 6:12, *Am. Stan. Ver.*). Pe de altă parte, sămânța umană vizibilă a Șarpelui a acționat ca un pământ rău sau organizațiune pământească spre a asupri toată omenirea și să se opună lui Iehova Dumnezeu și scopului Său cu privire la sămânța „femeii” Sale. Împreună, asemenea ceruri și pământ rele compun această lume nelegiuită. Deaceea zdrobirea capului Șarpelui înseamnă nimicirea acestei lumi sângerânde, încărcată cu păcat, asupritoare, al cărui cap invizibil este Satan. Aceasta va fi o binecuvântare tuturor iubitorilor de dreptate pe pământ asemenea căreia niciuna dintre puterile politice ale pământului nu pot să aducă. Numai Sămânța „femeii” lui Dumnezeu este ordonată și va fi în măsură să înlăptuiască această binecuvântare.

Pentruca omenirea să poată fi în măsură să-și puie speranțele ei în sămânța cea dreaptă și să nu fie amăgită de către eliberatori și emancipatori falși ai omenirii, Iehova Dumnezeu începu descoperirea liniei descendente

prin care trebuia să vină Sămânța. Abraam veni sub atențiunea Sa din cauza credinței și supunerii lui față de Iehova Dumnezeu. Abraam părăsi patria sa și urmă conducerea lui Dumnezeu spre o țară nouă, unde el călători ca un om liber sub conducerea lui Dumnezeu și locui în corturi în afara cetăților locale. Abraam a fost în măsură să ia această cale de acțiune deoarece el nu privea la cetățile și guvernele făcute de oameni pentru eliberare din această lume rea, ci aștepta „cetatea” sau guvernul care are temelii tari, „al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” și nu unii dictatori totalitari sau domnitori democrați. (Evrei 11:8-10). Pentru acest motiv fu numit Abraam „prietenu lui Dumnezeu”, și lui îi zise Iehova Dumnezeu: „Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”. (Genesa 12:2,3). Aceasta a însemnat că Dumnezeu cel milostiv are în magazie o binecuvântare pentru toate națiunile pământului, cu privire la care națiunile ar trebui să se veselească când ea vine. Dar ea este o binecuvântare numai acelor care au binecuvântat pe Abraam, adică, accia care au binecuvântat pe Marele Creator în care Abraam a crezut și pe care L-a servit și reprezentat pe pământ, anume, Iehova.

Această făgăduință sau legământ către Abraam că Dumnezeu va face din el o națiune mare a însemnat că Abraam ar fi avut o sămânță, și că prin această sămânță, binecuvântarea și veselia vor merge la toate celelalte națiuni ale pământului. Dumnezeu asigură acest adevăr lui Abraam mai târziu când Abraam ascultă îndrumarea lui

Dumnezeu ca să jertfească pe fiul său iubit unul născut, Isaac. Apoi Dumnezeu zise lui Abraam: „Pe Mine însumi jur, zice Iehova,..... Sămânța ta va stăpâni celățile vrășmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea”. (Genesa 22:16-18, *Am. Stan. Ver.*). Asemenea făgăduințe de legământ au însemnat că sămânța „femeii” lui Iehova Dumnezeu va veni prin linia sau urmașul lui Abraam, și că această sămânță va câștiga biruința peste dușmanii lui Dumnezeu și ai femeii Sale; și că, în consecință, o binecuvântare va fi dată tuturor națiunilor pământului. Înfăptuirea acestei binecuvântări cu siguranță că va produce bucurie și veselie printre toate națiunile, dar nu printre sămânța Șarpelui.

Nepotului lui Abraam, Iacob, Dumnezeu îi reînvi legământul făgăduinței, zicând lui Iacob din vârful scării care atingea cerul, pe care Iacob o văzu în visul său: „În tine și în sămânța ta se vor binecuvânta toate familiile pământului”. (Genesa 28:14). Iacob privea înainte la venirea acelei sămânțe a binecuvântării, și când el muri în Egipt binecuvântă pe cei doisprezece fii ai săi. Cu această ocaziune el zise către fiul său Iuda: „Sceptrul nu se va depărta dela Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Silo (Impăciitorul); și de El vor asculta popoarele” (Genesa 49:10, *Am. Stan. Ver.*). Aceasta a însemnat că națiunile se vor aduna la Cel numit de Dumnezeu care le va aduce binecuvântarea Sa și că ele în mod vesel îi vor da ascultare.

Urmașii celor doisprezece fii ai lui Iacob sau Israel formară națiunea celor douăsprezece seminții a lui Israel; și la timpul hotărît Iehova Dumnezeul lor îi scoase din

Egipt, prin mâna lui Moise și-i lăsa să treacă hotarul râului Iordan al Pământului făgăduit. Atunci profetul Moise cântă cântarea sa profetică ca o mărturie lui Iehova și ca o mărturie împotriva tuturor celor neascultători: și atunci Moise, prin cântarea sa, a îndemnat toate națiunile să se veselească împreună cu poporul favorit al lui Dumnezeu. În același timp el desvăluie că un Mai Mare Moise urma să vie, zicând Israelitilor: „Iehova, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc ca mine, de el să ascultați.... Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va rosti el în numele Meu, Eu îi voi cere socoteală”. (Deuteronomul 18:15-19, *Am. Stan. Ver.*). Deaceia în ziua de astăzi Mai Marele Moise este Acela care invită toate națiunile să se veselească împreună cu poporul lui Dumnezeu; și El face aceasta când noi suntem la marginea Lumii Noi de mult timp promisă. Mai Marele Moise, care extinde această invitație națiunilor ca să se veselească, este Christos Isus. Dumnezeu L-a înălțat ca să fie „Comandantul Popoarelor”, și poruncile Sale trebuie să fie ascultate de către toți aceia cari speră în viață vecinică în Lumea Nouă. În zilele apostolului Pavel, acel Mai Mare Moise apăruse și poruncise urmașilor Săi să meargă în toată lumea printre toate națiunile cu mesajul Său. Deaceia Pavel cită invitațiunea lui Moise ca națiunile să se bucure ca începându-și împlinirea în zilele lui Pavel.

Întâmplător, înăunirul Pământului Promis, o împărăție fu întemeiată peste națiunea aleasă a lui Iehova, Israel, și sceptrul veni în mâinile seminției lui Iuda, așa după cum promisese Dumnezeu. David, fiul lui Iese, deveni primul rege din linia lui Iuda, și fu urmat de către fiul

său Solomon. Din pricina interesului credincios al lui David pentru închinarea lui Iehova Dumnezeu, un legământ vecinic pentru Impărăție fu făcut cu David. În ce privește acest legământ pentru Impărăție, cuvântul lui Iehova Dumnezeu zice: „Nu-Mi voi călca legământul, și nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele Mele. Am jurat odată pe sfințenia Mea: Nu voi minți pe David: Sămânța lui va dăinui în veci, și tronul lui va fi ca soarele înaintea Mea, ca luna, va fi stabilit pe vecie, și ca martorul credincios din cer”. (Psalm 89:34-37, *Am. Stan. Ver.*; 2 Samuel 7:12-16).

Acum făgăduința lui Dumnezeu era că Sămânța „femeii” Sale, Sămânța lui Abraam, prin care capul Șarpelui urma să fie zdrobit și toate națiunile să fie binecuvântate, va veni cu siguranță din linia lui David, fiul lui Iese. Deaceia această Sămânță va fi numită „Fiul lui David”, și El va fi Regele uns al lui Iehova în vecinica împărăție cerească a lui Dumnezeu. Este prin urmare stabilirea Guvernului Teocratic al lui Iehova Dumnezeu prin Regele Său uns pentru care cântarea profetică invită națiunile să se veselească. Folosind altceva în această epocă de după războiu ca un pretext pentru națiuni ca să se bucure se va dovedi cu siguranță a fi o fraudă și dezamăgire, și bucuria de asemenea lucruri va fi de scurtă durată. În schimbul urmării conducătorilor lumești cari încearcă să producă bucurie în inimile oamenilor prin isprăvi politice, comerciale și religioase ale oamenilor, națiunile ar trebui să dea ascultare Mai Marelui Moise, și atunci bucuria lor va fi pe vecie.

„Fiul lui David” care deveni moștenitorul vecinic al legământului pentru Impărăție, este Unsul Isus, sau Christos Isus, care era un urmaș al Regelui David din

fecioara evreică Maria, și deaceea și un urmaș al lui Abraam. Că Christos Isus este Sămânța lui Abraam cea promisă, ne este mărturisit sub inspirație de către Scripturi; după cum este scris la Galateni 3:8, 16; să cităm: „Scriptura, deasemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestii mai dinainte lui Abraam această veste bună (Evanghelie) Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine. Acum, făgăduințele au fost făcute lui Abraam și sămânței lui. (Dumnezeu) nu zice: Și semințelor (ca și cum ar fi vorba de mai multe) ci ca și cum ar fi vorba numai de una: Și seminței tale, Care este Christos.” (Am. Stan. Ver.) Deaceea Scriptura mergea înainte și zice către urmașii unși ai lui Christos Isus: „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Christos Isus... toți sunteți una în Christos Isus. Și dacă sunteți ai lui Christos, sunteți sămânța lui Abraam, moștenitori prin făgăduință.” (Galateni 3:26-29, Am. Stan. Ver.) Și astfel Christos Isus este mai ales promisa „sămânță a lui Abraam”; și toți urmașii Săi cari sunt adoptați ca fii spirituali ai lui Dumnezeu, sunt asociați ai acelei „Sămânțe a lui Abraam”. Adevăratul Abraam, dela care vine Sămânța și asociații ei, este marele Tată, Iehova Dumnezeu, care fu preumbrit sau tipificat prin prietenul Său Abraam pe pământ. El este Izvorul divin al binecuvântării și veseliei.

Singurul născut Fiu al lui Dumnezeu, care deveni Christos Isus, veni jos din cer și astfel veni jos din organizațiunea universală cerească a lui Dumnezeu, „femeia” lui Dumnezeu. Ungerea Sa cu spiritul sau forța activă a lui Dumnezeu fu făcută de cunoscut la timpul când fu botezat în râul Iordan, când glasul lui Iehova veni din

cer, anunțând: „Acesta este Fiul Meu iubit în care am binevoit.” (Matei 3:15-17). Când Dumnezeu mărturisi astfel despre Isus ca fiu spiritual, acolo, femeia simbolică a lui Dumnezeu sau organizațiunea cerească născu Sămânța Sa, făgăduită cu mult timp înainte în grădina Eden de Iehova Dumnezeu. Deaceea marele Șarpe, Satan Diavolul, împreună cu toată sămânța sau clocitura sa, dintr’odată atacă pe Christos Isus pentru ca să-I facă mai rău decât numai să-i zdrobească călcâiul. Dar după cum se dovedi, ei nu fură în măsură să facă altceva decât să „zdrobească călcâiul sămânței femeii”, pentru că Dumnezeu Cel atotputernic împiedecă ca rănirea lor să fie vecinic fatală lui Christos Isus, întrucât Il sculă din moarte la viața spirituală divină în cerurile cele mai înainte. (1 Petru 3:18, *Am. Stan. Ver.*) Deaceea glorificata Sămânță a „femeii” lui Dumnezeu trăiește nemuritor și prin ea zdrobirea capului Șarpelui și sfărâmarea întregii sale clocituri trebuie să aibă loc la timpul hotărît al lui Dumnezeu, care este foarte aproape acum. Deoarece urmașii credincioși ai acestei Sămânțe a „femeii” lui Dumnezeu urmează să fie asociați împreună cu El în biruința Sa, este scris, prin urmare, despre ei, la Romani 16:20: „Și Dumnezeu, care este Isvorul păcii, va sfărâma în curând pe Satan sub picioarele voastre.” — *An American Translation.*

Când Sămânța femeii cerești a lui Dumnezeu veni jos pe pământ și deveni Sămânța lui Abraam și Fiul lui David, ea nu deveni moștenitoarea împărăției pământești peste care Regele David domni. Ea nu preluă sceptrul literal nici nu șezu pe tronul vizibil pe care șezuse David odinioară la Ierusalim. Nu; acea împărăție pământească a lui David dispăruse pe la sfârșitul veștii a-

nului 607 a. Chr., când Ierusalimul fu distrus pentru prima dată de către împăratul păgân Nabucodonosor și Evreii supraviețuitori fură transportați în țara sa a Babilonului. La acea dată „timpurile Păgânilor” începură peste tot pământul și continuă încă și în zilele lui Isus, deoarece chiar și pe vremea lui Isus Ierusalimul nu-și câștigase independența de sub dominația păgână, ci era sub călcăiul greoiu al Romei Păgâne. Isus prezise continuarea acestor timpuri Păgâne asupra noastră până departe peste propria Sa zi, zicând: „(Evreii) vor cădea sub ascuțișul săbiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini timpurile neamurilor (Păgânilor).” — Luca 21:24.

Durata acelor „timpuri ale Păgânilor” putea fi întreruptă și încheiată numai la împlinirea legământului împărăției lui Dumnezeu și deaceia prin instalarea împărăției lui Dumnezeu în mâinile Regelui Său uns, Christos Isus Fiul lui David. Deaceia, când Isus era pe pământ, El nu predica nicio împărăție pământească peste pământ, peste oameni și peste națiuni, pentru că nu asemenea împărăție pământească ar putea sfărâma capul Șarpelui suprauman, nici să aducă binecuvântări și veselie tuturor națiunilor. Dela început Isus predică: „S’a împlinit vremea, și Împărăția Lui Dumnezeu este aproape. Pocățiți-vă, și credeți în Evanghelie.” „Pocățiți-vă, căci Împărăția Cerurilor este aproape” (Marcu 1:15; Matei 4:17) Prin aceasta El nu a înțeles că atunci sosi sfârșitul „timpurilor Păgânilor” și să întemeieze o împărăție cu capitala în Ierusalim. Isus simplu a înțeles că El, Regele uns și principalul reprezentant al viitoarei împărății a lui Dumnezeu, era aproape și era în mijlocul națiunii Evreiești. (Luca 17:21) Împărăția lui Dumnezeu era toată ascunsă în El.

Isus știu că întemeierea împărăției lui Dumnezeu și punerea acestei împărății de către Dumnezeu în putere activă nu putea avea loc înaintea sfârșitului „timpurilor Păgânilor”. Profeția lui Dumnezeu către Împăratul Nabuconodosor, în Daniel capitolul patru, arată că acele timpuri ale Păgânilor vor fi „șapte timpuri”, simbolizând 2.520 de ani literală dela și după distrugerea Ierusalimului în 607 a. Chr. În consecință, când Isus fu anchetat înaintea guvernatorului Roman Pilat din Pont, și preoții religioși și clerul îl acuzară de a fi complotat la instalarea unei împărății peste Iudei independentă de controlul Cesarului, Isus zise lui Pilat: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta: Dacă împărăția Mea ar fi din lumea aceasta, servii Mei s’ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile Iudeilor: dar acum, împărăția Mea nu este de aici.” Ioan 18:36.

Isus știu că pentru El ca să intre în împărăția cerurilor la sfârșitul timpurilor Păgâne, trebuie să moară credincios intereselor împărăției lui Dumnezeu și trebuie să-și depună această viață pământească pentruca să poată să se reîntoarcă la viața spirituală de care se împărtășise înainte de a fi devenit om. În același timp El trebuia să-și depună și să-și jertfească existența Sa umană ca un preț de răscumpărare, ca să mântuiască omenirea muritoare și să ispășească păcatele ei. Astfel prin Regele Uns în împărăția lui Dumnezeu oamenii credincioși și ascultători trebuie să fie eliberați de orice efecte ale răului, inclusiv păcat, imperfecțiune și moarte, cari fură atribuite blestemului nelegiuit al Șarpelui în grădina Edenului. Prin urmare împărăția lui Dumnezeu este aceea care duce veselie națiunilor; pentrucă nici un guvern politic sau uniune de

guverne pe pământ, nu poate să aducă asemenea foloase durabile, vitale, pentru națiuni.

TIMPUL DE VESELIE ESTE ACUM.

Acum suntem pregătiți să cercetăm un mare adevăr **inspirator de bucurie**. Christos Isus, în conformitate cu holărîrea lui Dumnezeu, nu putea să vină în puterea activă a Împărăției până ce „timpurile Păgânilor” se sfârșiră. Din acest punct de vedere scrise apostolul Pavel, zicând: „Christos Isus jertfi odată pentru totdeauna o singură jertfă pentru păcat, și și-a luat locul Său de-a dreapta lui Dumnezeu, așteptând de-a acel timp ca vrășmașii Lui să fie făcuți așternut al picioarelor Sale.” (Evrei 10:12,13, An Amer. Trans.) Pentruca urmașii credincioși ai lui Isus pe pământ să știe că așteptarea lor după împărăție se sfârșise, ei trebuie să știe că ea a fost instalată în putere și autoritate. În acelaș fel, pentruca națiunile pământului să se veselească despre acest fapt, ele deasemenea trebuie să știe despre el. Când ucenicii lui Isus îl întrebară în particular, „Spune-ne nouă, când vor fi aceste lucruri și care va fi semnul venirii Tale, și al sfârșitului lumii?” Isus le răspunse cu o profeție detaliată la Matei capitolul 24 și 25, Marcu capitolul 13, și Luca capitolul 21. Astfel Christos Isus, Profetul lui Dumnezeu mai mare decât Moise, prezise și profeti cum vom putea noi ști că Împărăția fusese instalată și că El venise în puterea Împărăției și astfel noi să putem deveni martori ai acelui fapt printre toate națiunile.

Avertizând pe urmașii Săi împotriva Christoșilor falși și a falșilor Mesia, Isus aminti evenimentele anilor atunci

rămași ai „timpurilor Păgânilor” zicând: „Când veți auzi de războaie și de răscoale, să nu vă înspăimântați; pentru că întâi trebuie să se întâmple aceste lucruri. Dar sfârșitul nu va fi îndată.” (Luca 21:9, *Am. Stan. Ver.*) Asemenea cuvinte ale lui Isus răspund argumentului oamenilor fără griji cari zic: Ah, războaie și necazuri am avut noi totdeauna, și totuș acestea niciodată n’au însemnat sfârșitul lumii!” Dar acum, după ce menționează lunga perioadă de războaie și răscoale care nu opri sfârșitul lumii și venirea Sa în Împărăție, Isus descrie atunci în mod profetic dovada sau semnul vizibil al sfârșitului lumii lui Satan și al venirii împărăției lui Dumnezeu. Darea de seamă în această privință spune: „Apoi, le-a zis El, un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății. Pe alocurea vor fi mari cutremure de pământ, foamele și ciumi; vor fi arătări înspăimântătoare, și semne mari în cer. Dar înainte de toate acestea, vor pune mâinile pe voi, și vă vor prizoni: vă vor da pe mâna sinagogelor (consiliilor), vă vor arunca în temnițe, vă vor țări înaintea împăraților și înaintea dregătorilor, din pricina numelui Meu. Aceste lucruri vi se vor întâmpla ca să fiți mărturie.” — Luca 21:10-13, *Am. Stan. Ver.*

Fie ca oamenii să răspundă pentru ei însăși dacă am avut asemenea ridicare a națiunii întregi împotriva altei națiuni întregi și a împărăției organizate prin forță împotriva altei împărății organizate prin forță, toate deodată, într’un războiu mondial internațional, națiuni democrate împotriva națiunilor autoritare, și împărății constituționale împotriva împărățiilor autocrate. Fost-a un asemenea conflict mondial însoțit și urmat de către cutremure de pământ distrugătoare, lipsa de alimente, ciumi foarte răs-

pândite, și alte grozăvii și terori din toate părțile? Și înainte ca toate aceste lucruri să fie trecute, guvernele rulate de războiu arăstat-au și persecutat-au, precum și predat-au domnitorilor pe urmașii credincioși ai lui Christos cari persistară în predicarea împărăției lui Dumnezeu?

Numai egoistul disprețuitor și oamenii cu prejudecăți religioase vor împinge la o parte și vor ignora onesta mărturie a istoriei, că aceste lucruri de cea mai mare importanță începură să se împlinească în anul 1914 d. Chr. Numai fanaticii religioși și patrioții fanatici, cari aprobă și luă ră parte în asemenea lucruri, vor tăgădui că persecuțiunea și tratamentul rău al urmașilor Săi creștini pe cari Isus le prezise că vor veni asupra lor, în decursul și după războiul mondial, a venit în măsură înspăimântătoare asupra Martorilor lui Iehova, și dărca de seamă a acestora zace ca o pată urită de rușine pe paginile istoriei Americii și a istoriei tuturor celorlalte națiuni ale „creștinătății”.

Necredinciosul încăpățânat se orbește pur și simplu pr sine însuși față de adevăr și în mod simplu pune întrebări când el mereu argumentează că tragicele evenimente dela 1914, deși pe o scară mai mare decât oricând înainte, nu ar însemna mai mult decât războaiele și necazurile dinainte ale oamenilor. Ele înseamnă mai mult. Ele înseamnă exact ceea ce Isus zise că înseamnă. Ele dovedesc că El este un profet adevărat, Mai Marele Moise. Aceste evenimente unite nu au avut loc la vreo dată accidentală în istoria omenirii. Nu; dar aceste evenimente copleșitoare de importanță mondială se repezică în talmeș-balmeș asupra acestei generațiuni la o dată însemnată, la o dată care slătea însemnată în mod definitiv, de 2.520 de ani,

anume, dată care, înseamnă sfârșitul „timpurilor Păgânurilor”. Aceste „șapte timpuri” ale dominației Păgânurilor începură când păgânul cuceritor Nabucodonosor călcă în picioare și distruse Ierusalimul și domeniul lui suveran în anul 607 a. Chr., și deaceia 2.520 de ani ai duratei lor expiră la sfârșitul verii anului 1914. Acela era timpul pentru întreruperea acelor timpuri ale Păgânurilor lumii lui Sătan prin stabilirea împărăției lui Dumnezeu în mâinile Sămânței „femeii” lui Dumnezeu. Împărăția cerească era stabilită acolo, pentru că timpurile și anotimpurile lui Dumnezeu sunt neschimbătoare.

Prin urmarea aceasta n’a fost întâmplare lipsită de importanță nici vreo coincidență întâmplătoare a istoriei că Războiul Mondial I începu în vara lui 1914, introducând o eră de strâmtorare înrăutățită a națiunilor, nedumeriri, temeri crescânde, și situațiuni necontrolabile, cari au continuat până astăzi, peste treizeci de ani după aceea; și soluția acestor lucruri prin deșteptăciunea omenească dispare din ce în ce mai mult din vedere. Despre aceste lucruri zise Isus: „Toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.” (Matei 24:8) Deaceia guvernele omenești, experții financiari, savanții electronici și preoimea religioasă sufăr soarta unei auto-amăgiri, când se asigură pe ei și pe alții că ei vor izbuti să rezolve problemele și să aducă un sfârșit al durerilor precum și să creeze o lume nouă prin mâinile omenești.

Cuvintele lui Isus citate mai sus, sunt numai cuvinte introductorii ale profeției Sale, și în aceasta nu este întreaga descriere a evenimentelor pe care El o dădu ca răspuns la întrebările ucenicilor Săi. El se referi în treacăt la prezicerea profetului Daniel, privitoare la acest timp,

și zise: „Când veți vedea prin urmare uriciunea pustiirii, despre care a vorbit proorocul Daniel, așezată în locul sfânt — cine citește să înțeleagă — atunci cei ce sunt în Iudea, să fugă la munți;... Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n'a fost niciodată dela începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi.” — Matei 24:15-21.

Putem noi să „înțelegem” ceea ce „citim”? Da, prin adevărurile Scripturilor și faptelor istorice pe cari le furnizează Dumnezeu pentru interpretare. Așa dar atunci, în afară de toate lucrurile deja menționate pe cari le-am trăit dela încheierea timpurilor Păgânilor în 1914, vedem noi acum „uriciunea pustiirii” stând în „locul sfânt”, acolo unde n'ar trebui să tea? Împărăția lui Dumnezeu este curată și sfântă, și locul ei ca domnitorul de drept al acestui pământ dela sfârșitul timpurilor Păgânilor în 1914 este „locul sfânt”. Dar capii politici, financiari și religioși, precum și conducătorii „creștinătății” nu admit acel fapt, în ciuda tuturor recentelor evenimente mondiale. Dimpotrivă, ei toți se leagă tot mai strâns la olaltă spre a se ajuta unul pe altul pentru ca să țină înaintea domnia lor omenească. Ei formează o asociațiune mondială, ligă sau uniune a națiunilor spre a întări și perpetua domnia politică a pământului, care nu este dreptul lor dat de Dumnezeu. În consecință, ei în mod cu totul ilegal „stau în locul sfânt”, și Satan, „dumnezeul acestei lumi”, este mulțumit cu ei că fac așa. Nici o mirare atunci, că acest aranjament lumesc de după timpurile Păgâne, este o „uriciune” în ochii lui Dumnezeu și că acesta prin urmare aduce asupra lumii pustiirea grozavă din mâna lui Dumnezeu.

Pentru aceste motive importante, ochii înțelegerii noas-

tre vād acum prezisa „uriciune a pustiirii” stānd în putere în „locul sfânt” în disprețul suveranității universale a lui Dumnezeu. Aceasta în sine, zise Isus, este o suficientă evidență pentru noi ca să fugim la refugiul lui Dumnezeu simbolizat prin „îmuni”. Prin urmare această extraordinară apariție a unei „uriciuni” pe care niciodată înainte istoria mondială nu a însemnat-o, noi o avem ca o altă evidență în plus la toate faptele fizice de mai sus despre cari Isus spunea că erau „începutul durerilor”. Și toate acestea le avem dela expirarea timpurilor Păgānilor în 1914!

Oricine cine cugetă matur, trebuie să-și pună întrebarea: Cāt de adevărată este însemnătatea acestei combinațiuni de evenimente și desvoltări, toate aglomerate în zilele noastre dela 1914? Răspunsul armonios al cuvântului lui Iehova, al profeției lui Isus și al interpretării divine, este ceeace aceasta înseamnă, Impărăția lui Iehova Dumnezeu prin Regele Său uns Christos Isus a fost stabilită în ceruri și puterea ei a fost îndreptată pe acest pământ pentru restatornicirea domniei teocratice a lui Iehova peste întreg acest glob. Aceasta înseamnă că timpul pentru sfărāmarea capului Șarpelui prin Sămānța femeii lui Dumnezeu s'a apropiat, și că eliberarea de Șarpe și de toată clocitura lui mortală este aproape.

Capitolul al doisprezecelea din Apocalips cu mult timp înainte dādu o icoană simbolică despre nașterea împărăției lui Dumnezeu din pāntecele „femeii” sau organizațiunii Sale în 1914. Ea arată că, nemijlocit după punerea pe tron a Regelui, trebuia să izbucnească războiul în ceruri împotriva lui Satan și a tuturor demonilor săi acolo. În conformitate cu această revelațiune, războiul a curs

Împotriva Diavolului și a îngerilor săi nelegiuți, și Regele împuțernicit al lui Dumnezeu i-a aruncat cu forța din ceruri jos și a mărginit activitatea lor toată pe pământ. Să cităm darea de seamă inspirată despre aceasta: „Și balaurul cel mare, Șarpele cel vechiu, numit Diavolul și Satan, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare care zicea: Acum a venit mântuirea, *Puterea și Împărăția Dumnezeului nostru și Stăpânirea Christosului Său*; pentru că pârișul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos... Deaceea bucurați-vă, ceruri, și voi cari locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci Diavolul s'a pogorît la voi, cuprins de mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme.” — Apocalips 12:9-12.

„POPORUL SAU”

Cine, atunci, pe pământ este acela care se bucură de înțelegerea acestor fapte, neținând seamă de vaiul, inclusiv războiul global dintre anii 1939—1945, pe care Satan Diavolul l-a adus pe pământ dela aruncarea sa din cer? Isus zice urmașilor Săi în profeția Sa despre sfârșitul lumii lui Satan: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie... Vedeți smochinul și toți copacii. Când înfrunzesc, și-i vedeți, voi singuri cunoașteți că de acum vara este aproape. Tot așa, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că *Împărăția lui Dumnezeu este aproape*. Adevărat

vă spun că nu va trece neamul acesta, până când se vor împlini toate aceste lucruri.” — Luca 21:28-32.

Acest mare Profet, Mai Marele Moise, este Acela care vorbește acum în ziua împlinirii complete și zice: „Vese-liți-vă națiuni, împreună cu poporul Său.” Expresiunea „poporul Său” înseamnă poporul ales al lui Iehova, deoarece Moise era profetul lui Iehova și Christos Isus este Mai Marele Profet al lui Iehova asemenea lui Moise. Cu siguranță că națiunile nu pot să se veselească împreună cu Pontiful, Cetății Vaticanului; pentru că Papa nu se veselește de evenimentele mondiale dela 1914, după cum se constată din deseale sale rapoarte plângărețe cu privire la „inima sa chinuită”. Nici nu pot toate națiunile să se veselească împreună cu diferitele secte și culte, catolice protestante, iudaice, sau altele, deoarece niciuna dintre acestea nu cred în sfârșitul lumii și niciuna dintre ele nu au ochii înțelegerii ca să vadă și să se bucure de venirea împărăției lui Dumnezeu prin Christos Isus. Cine, atunci, este „poporul Său” astăzi, împreună cu care națiunile sunt invitate să se bucure? Faptele, cari dau răspuns la această întrebare, sunt de netăgăduit; și răspunsul la întrebare bazat pe fapte este: *Martorii lui Iehova*, poporul disprețuit și persecutat de guvernele tuturor națiunilor și sistemelor religioase ale lumii, după cum a prezis Isus că va fi în acest timp. — Matei 24:13; Luca 21:12-17.

Martorii lui Iehova, poporul în relațiune de legământ cu Iehova Dumnezeu astăzi, sunt aceia cari se bucură cu veselie din pricina evenimentelor mondiale dela 1914, chiar în ciuda propriilor lor persecuțiuni severe. Ei de lung timp au privit înainte la venirea și dezvoltarea progresivă a

acelor evenimente în conformitate cu profeția, și iată evenimentele sunt aici! Ei se bucură și se veselesc, cu bucurie ce nu poate fi înăbușită, deoarece aceste evenimente înseamnă că în 1914 Iehova Dumnezeu își luă la sine marea Sa putere cu privire la acest pământ și începuse să împărățească întrucât instalează pe Regele Său uns, Sămânța „femeii” Sale, pe tron. Acest fapt este mult mai important decât toate suferințele popoarelor cari refuză împărăția sfântă a lui Dumnezeu. Impărăția lui Dumnezeu prin Christos Isus este de importanță supremă; pentru că ea va justifica suveranitatea universală și numele lui Iehova față de nelegiuitul Șarpe și întreaga sa sămânță. Acea justificare va rezulta într-o binecuvântare vecinică pentru toți iubitorii de dreptate în cer și pe pământ.

Nimeni nu poate acuza pe Martorii lui Iehova de păstrare egoistă a bucuriei lor pentru ei înșiși. Porunca Mai Marelui lor Moise: „Veseliți-vă națiuni, împreună cu poporul Său”, le interzice ca ei să treacă sub tăcere sau să ascundă publicului cauza bucuriei lor abundente. Martorii lui Iehova știu că, dacă porunca Marelui „Comandant al popoarelor” este ca națiunile să se veselească împreună cu poporul lui Iehova, atunci ei trebuie să împărtășească bucuria lor națiunilor și trebuie prin urmare să meargă înainte la națiuni și să dea o mărturie cu privire la Iehova Dumnezeu și suveranitatea Sa universală și Impărăția Sa din nou stabilită. Găci cum pot națiunile să se veselească împreună cu Martorii lui Iehova fără ca ele să aibă o ocaziune să audă, să învețe și să creadă în această veste bună? Aceste raționamente logice - explică pentru ce începuse Martorii lui Iehova irezistibilă lor campanie de vestire dela anul 1919, imediat după încheierea Războiului Mondial I.

Această mare campanie mondială de publicitate a Martorilor lui Iehova, care a mâniat toate puterile domnitoare politice și a ațâțat persecuțiuni religioase uriașe împotriva lor în toate țările, fu prezisă deasemenea și de Christos Isus, Mai Marele Moise. Imediat după descrierea făcută în profeția Sa despre Războiul Mondial I și despre experiențele urmașilor Săi, Isus zise: „Și această Evanghelie va fi propovăduită în toată lumea spre mărturie tuturor națiunilor; și atunci va veni sfârșitul”; și acel sfârșit înseamnă zdrobirea capului Șarpelui. (Matei 24: 14). Urmează, deci, că propovăduirea cunoscută în toată lumea a împărăției stabilite a lui Dumnezeu prin Martorii lui Iehova, atât dela tribuna publică, prin radio, prin serieri tipărite, cât și din casă în casă, sub persecuțiuni, în toate națiunile, este doar o altă dovadă sunătoare că Împărăția lui Iehova prin Christos Isus a venit dela 1914. Astfel evidența celui fapt îmbucurător este întărit tot mai mult în convingerile noastre.

Astfel, dar, Moise, profetul lui Iehova, nu a cântat în zădar: „Veseliți-vă națiuni, împreună cu poporul Său”. Această zi justifică acele cuvinte inspirate; pentru că Martorii lui Iehova sunt credincioși obligațiunilor lor, și, în consecință, națiunile aud veștile de bucurie. Aceasta nu înseamnă că diferitele guverne politice naționale și sprijinatorii lor religioși și comerciali s’ar veseli și s’ar bucura să audă veștile bune ale împărăției stabilite a lui Iehova prin Christos Isus. Nicidecum! Dar acele guverne politice și susținătorii lor mărșăluiesc toate încotro le descrie Apocalips 16: 14-16 că urmează să meargă, anume, spre bătălia Armagedonului, „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic”. Acea bătălie va aduce nen-

rocire vecinică asupra lor, pentru că ea le va îndepărta pentru vecie din „locul sfânt” unde unite au opus rezistență în mod nelegiuit, și vor fi nimicite de către Sămânța femeii care zdrobește capul Șarpelui în Armaghedon. Vezi Apocalips 19: 11-21; 20: 1-4.

„Națiunile”, cari sunt invitate să se bucure și să se veselească împreună cu poporul lui Iehova, sunt prin urmare persoanele individuale ale diferitelor naționalități, da, a tuturor naționalităților cărora le vine mesajul. Dumnezeu nu se uită la om, dar poruncește și trimite afară pe Martorii Săi la toate națiunile sau naționalitățile în toate părțile locuite ale pământului.

Dar fiți asigurate de un singur lucru, „Națiunilor”. Voi niciodată nu vă veți bucura și nu vă veți veseli împreună cu poporul de legământ al Marelui Suveran universal Iehova Dumnezeu, dacă refuzați să dați ascultare martorilor Săi și refuzați mesajul lor tipărit din cuvântul lui Dumnezeu. Guvernele politice, cum și preoții și clerul religios, se vor strădui în chip neînduplecat să vă oprească, descurajeze și să vă desfătuiască de a da ascultare și atențiune la cecace Martorii lui Iehova vă aduc. Dar Mai Marele Moise al lui Iehova, Regele Christos Isus, poruncește acum? „Veseliți-vă națiuni, împreună cu poporul Său”. Dacă ascultați de Mântuitorul omenirii și de Regele Lumii Noi a dreptății, veți cerceta și veți căuta bucuria poporului lui Iehova. Alunci, voi, deasemenea veți fi în măsură să vă bucurați împreună cu acest popor despre glorioasa împărăție a lui Dumnezeu acum instalată în putere și pusă în acțiune pentru împlinirea tuturor scopurilor Sale bune.

„Națiunilor”, pentru încurajarea voastră este scris, în

Psalmul 67:3-7; „Te laudă popoarele, Dumnezeu. Se bucură neamurile și se veselesc; căci Tu judeci popoarele cu nepărtinire, și povățuiești neamurile pe pământ. Te laudă popoarele, Dumnezeu, toate popoarele Te laudă. Pământul își dă roadele; Dumnezeu, Dumnezeul nostru, ne binecuvintează, Dumnezeu ne binecuvintează, și toate marginile pământului se tem de El. (*Am. Stan. Ver.*). Și cu privire la împărăția lui Dumnezeu prin Christos care se stabilește în putere peste pământ, este deasemenea scris pentru încurajarea și îndrumarea voastră: „Slava lui Dumnezeu o luminează, și luminătorul ei este Mielul (Christos Isus). Națiunile acelor care sunt mântuiți, vor umbla în lumina ei”. (Apocalips 21:23, 24). Voiți să aparțineți acelor națiuni care sunt mântuite? Atunci umblați în lumină și veseliți-vă.

MARTORII LUI IEHOVA IN CUPTORUL DE FOC

A CEȘTI oameni numiți „Martorii lui Iehova” — sunt ei martori adevărați sau mincinoși? Cu privire la ei Ierarchia Romano-Catolică zice: „Nu există nici o dovadă că Iehova i-ar fi rugat vreodată să fie martorii Săi”. *

Dar că vor fi asemenea martori pe pământ în acest timp decisiv, când națiunile sunt adunate într'o organizațiune globală unită, este declarat de către însuși Domnul Dumnezeu, în propria Sa profeție la Isaia 43: 9-12, în aceste cuvinte: „Să se strângă națiunile, și să se adune popoarele: cine dintre ele poate să declare aceasta, și să ne arate lucrurile din trecut? Să-și aducă matorii lor, ca să poată fi îndreptățite; sau să asculte, și să zică, Este adevărat. Voi sunteți MARTORII Mei, zice Iehova, și servul Meu pe care l-am ales; ca să știți, ca să Mă credeți, și să înțelegeți că Eu sunt: înainte de Mine n'a fost nici un Dumnezeu, și nici nu va fi după Mine. Eu, chiar Eu sunt Iehova; și afară de Mine nu este niciun Mântuitor. Eu am vestit, am mântuit, am proorocit; și nu era niciun dumnezeu străin între voi: prin urmare voi sunteți MARTORII MEI, zice

* Răspunsurile la radio de la stația de radio catolică 2 S. M, Sydney, Australia, pag. 72 ediția 1938. a presei catedrale.

MARTORII LUI IEHOVA ÎN CUPTORUL DE FOC 33

Iehova, și Eu sunt Dumnezeu”. (Citat din *American Standard Version*; vezi deasemenea versiunile Young și Rotherham).

Domnul Dumnezeu făcu de cunoscut numele Său IEHOVA profetului Moise. (Exodul 3:13-15; 6:2, 3, *Am. Stan. Ver.*). El zise că adevărații reprezentanți ai lui Iehova Dumnezeu vor vorbi în numele lui Iehova și deasemenea că cuvintele lor vor tinde să întoarcă pe oameni spre Iehova sau să-i ocrotească de a fi îndepărtați de la Iehova. Deasemenea, ei vor duce cu credincioșie cuvântul lui Iehova oamenilor și nu vor priva sau lipsi poporul de cuvântul Său. (Vezi Deuteronomul 13:1-5; 18:19-22; Ieremia 23:26-32). Nici Ierarchia Romano-Catolică nici vreo altă sectă religioasă nu poate să tăgăduiască că acei binecunoscuți „Martori ai lui Iehova” vorbesc în numele Dumnezeului al cărui nume este Iehova. În mod cu adevărat creștin Martorii lui Iehova astăzi urmează pe Conducătorul lor Christos Isus, care zicea: „Eu am venit în numele Tatălui Meu”; și Tatăl lui Isus este Iehova. (Ioan 5:43; 10:25; 17:6) Ierarchia Romano-Catolică se plânge că Martorii lui Iehova se referă pentru autoritate la Sfânta Biblie, care este cuvântul lui Iehova Dumnezeu, și că ei răspândesc Biblia și învățăturile ei printre oameni. Mai mult încă, toate faptele sunt gata să arate că ei au întors mii de oameni, nu în secle și culte religioase făcute de oameni, fie catolice sau protestante, ci într-o relațiune de consacrare cu Iehova Dumnezeu, spre a deveni astfel o parte a poporului Său de legământ.

Datorită aderenței credincioasă la Sfânta Biblie ca carte de conducere și instrucțiune a lor, acești creștini au fost cunoscuți în trecut ani de-a rândul ca „Studentii Bibliei”;

în țările de limbă germană ei erau cunoscuți ca „Bibel-forscher”, adică, „Cercetătorii Bibliei”. În 1927 ei publicară, în multe limbi și prin milioane de exemplare cari fură distribuite gratuit, o „Rezoluțiune către Popoarele Creștinătății”, în care paragrafele introductive ziceau: „Studentii Bibliei Internaționali adunați în congres general trimit salutări: Ca creștini și MARTORI PENTRU NUMELE LUI IEHOVĂ DUMNEZEU noi ținem de privilegiu și datorie a noastră să vă atragem atențiunea asupra următoarelor fapte importante”. Și apoi urmează un mesaj de libertate pentru popoare din sclavia organizațiunii Diavolului a acestor lumi. *Turnul de Veghere*, 15 Octombrie 1927, paginile 307, 308 (în englezește).

Patru ani mai târziu, sau în 1931, acești studenți creștini ai cuvântului lui Dumnezeu adoptară o Rezoluțiune specială, și înlăturară toate numele de batjocură și ocară prin cari fură în mod obișnuit numiți, și anunțară lumii că ei nu vor recunoaște niciunul dintre astfel de nume, ci vor mărturisi pe cel scriptural, *Martorii lui Iehova*. (*Turnul de Veghere*, 15 Septembrie 1931, paginile 278, 279). Dar Martorii lui Iehova nu veniră în existență prima dată atunci. Christos Isus, care umblă pe pământ cu 1900 de ani înainte, era și este Principalul Martor al lui Iehova. Scripturile îl numesc „Isus Christos, care este Martorul credincios”, „Martorul credincios și adevărat, începutul creațiunii lui Dumnezeu”, și „care înaintea lui Pilat din Pont puse o bună mărturie”. (Apocalips 1:5; 3:14; 1 Timotei 6:13; Ioan, 18:37) Christos Isus suferi pentru că a fost Martorul lui Iehova, și cu privire la asemenea suferințe apostolul Petru scrie: „Christos deasemenea suferi pentru noi, lăsându-ne un exemplu, ca să urmați pe

urmele Lui". (1 Petru 2:21). Oricine, prin urmare, servește ca un martor al lui Iehova nu poate scăpa de suferințe. Abel, *fiul* lui Adam și Eva, fu primul martir al lui Iehova; și cu privire la el este scris: „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este, mort.” (Evrei 11:4) Abel fiind primul martor al lui Iehova pe pământ, este o ignoranță nebună pentru Ierarchia Romano-Catolică să zică că Martorii lui Iehova de astăzi au sosit cu multe sute de ani „prea târziu pentru cineva care caută adevărata Biserică stabilită prin Christos”.

Este așadar evident că, pentruca să stabilim identitatea vreunui corp de creștini mărturisiți ca fiind martori adevărați ai lui Iehova, noi trebuie să ne așteptăm ca ei să fie obiectul a mari persecuțiuni, bățai, ocări, și chiar și moarte, pentrucă sunt asemenea martori. Biblia declară că scopul divin în permiterea astorfel de suferințe este pentruca să dovedească pe Satan de mincinos în tăgăduirea că ei sunt Martorii lui Iehova și pentruca să dovedească integritatea martorilor Săi față de Iehova Dumnezeu înaintea întregii lumi, oameni și îngeri deopotrivă. Cu privire la acești martori acelaș lucru trebuie spus după cum a spus Iehova cu privire la credinciosul Iov: „El se ține tare în neprihănirea lui, și tu Mă îndemn să-l pierd fără pricină”. (Iov 2:3). În decursul tuturor suferințelor lor în cuptorul de foc al persecuțiunilor și ocărilor arzătoare, Martorii credincioși și adevărați ai lui Iehova Dumnezeu trebuie să țină tare și neclintit la integritatea și devotamentul lor față de suveranitatea universală și numele Său sfânt.

Pentru că fac aceasta, Domnul Dumnezeu va fi cu Martorii Săi în decursul celor mai arzătoare încercări. El nu-i va lăsa să fie nimiciți de către dușmanii nelegiuți, dar îi va scoate afară ca un popor purificat și probat. După cum este scris: „Dar acum, așa vorbește Iehova, care te-a creat... Eu te-am chemat pe nume, ești al Meu. Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și prin râuri, ele nu te vor îneca; când vei umbla prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde... Eu am mântuit, și am proorocit; și nu era nici un Dumnezeu străin printre voi, zice Iehova, și Eu sunt Dumnezeu”. Isaia 43:1, 2, 12, *Am. Stan. Ver.*

Deaceia acum, dela încheierea celui de al doilea Războiu Mondial în 1945, este timpul să examinăm din nou pe acești moderni „Martori ai lui Iehova”, ca să determinăm dacă ei au suferit și, dacă da, dacă ei au suferit pentru cauza dreaptă. Pentru că Isus zise, ca parte din profecia Sa la sfârșitul acestei lumi, că urmașii săi adevărați vor suferi în legătură cu războiul mondial: „Atunci vă vor da să fiți chinuți, și vă vor omorî, și veți fi urâți de toate neamurile pentru numele Meu... Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit”. Matei 24:7-13.

Nu trebuie să mergem îndărăt la suferințele acestor creștini în decursul Războiului Mondial dintre anii 1914—1918, deși mărturia dării de seamă tacută atunci prin ei concordă cu cuvintele lui Isus. Mai degrabă ne vom întoarce la darea de seamă pe care ei au făcut-o și despre care noua generație, crescută dela acel prim războiu mondial, are cunoștință. Această dare de seamă interesează timpul când Fasciștii și Naziștii precum și alte hoarde totalitare se vărsară asemenea unui potop violent de apă spre a îneca tot pământul, și, mai ales, spre a înghiți pe

Martorii lui Iehova, cari sunt copiii „femeii” sau sfintei Sale organizațiuni. În conformitate cu Apocalips 12:15-17, aci este ceea ce s'a și întâmplat: „Atunci Șarpele a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie, ca s'o ia râul. Dar pământul a dat ajutor femeii. Pământul și-a deschis gura, și a înghițit râul, pe care-l aruncase balaurul din gură. Și balaurul, mâniat pe femeie, s'a dus să facă războiu cu rămășița seminței ei, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, și în mărturia lui Isus Christos”.

Faptele arată că acești creștini intrară în această perioadă extraordinară de necaz mondial fiind în mod definitiv cunoscuți ca „Martorii lui Iehova”. Comportatu-s-au ei în mod demn ca atari în decursul văpăii cuptorului de foc? Eșit-au ei afară din el, dela și după 1945, cu identitatea lor și cu organizațiunea lor ca martori ai adevăratului și viului Dumnezeu nepărlite, nepătate și nevătămate? Sunt ei justificați ca popor ocrotit și aprobat al Său, demni de auzirea și acceptarea noastră? Și doveditu-s-au Ierarchia Romano-Catolică și ceilalți batjocuritori și acuzatori religioși a fi mincinoși? Ca răspuns, să lăsăm să vorbească documentata dare de seamă istorică.

RAPORT DE MARTURIE.

Ca bază este necesar să menționăm anumite fapte binecunoscute. Dela primul Războiu Mondial era un timp de intensă acțiune catolică, Cardinalul Ratti, după ce deveni Papă în 1922, fu acela care clădi și organizează ceea ce a fost în mod oficial numit „Acțiunea Catolică”; și conducerea ei, așa cum este expusă în enciclica papală *Quadragesimo Anno* din 1931, fu încredințată în mod special

preoșilor Iezuiți. Că există o înțelegere hotărâtă între Ierarhia Vaticanului și agresorii totalitari reese clar din faptele recent aduse la lumină. Câteva luni după ce Cardinalul Ratti deveni Papa Pius XI, Musso'ini puse mâna pe control în Italia și stabili o dictatură Fascistă. În 1929 guvernul lui Mussolini și Vaticanul semnară concordatul lor. Prin acesta Papa deveni domnitor politic peste Cetatea Vaticanului nou creată, și Pius XI vorbea despre dictatorul Mussolini ca „un dar al Providenței, un om liber de prejudecățile politicianilor școlii liberale”. Mai târziu, acelaș an, un concordat fu încheiat între Vatican și statul german militarizat al Prusiei prin intermediul Arhiepiscopului Pacelli.

În ce privește acest Pacelli, acum Papa Pius XII, *American Annual* din 1940 (pagina 642) zice:

După războiu, Arhiepiscopul Pacelli rămase mai mulți ani în München, unde încheie negocieri pentru un concordat cu Bavaria. La 22 Iunie 1920 el se mută la Berlin ca prinț Nuntiu acreditat republicii germane, și acolo la 14 Iunie 1929 el aranjă un concordat reușit cu statul protestant dominant al Prusiei. La 16 Decembrie al aceluș an el fu făcut cardinal și rechemat la Roma de către Pius XI. Acolo, la 11 Februarie 1930, fu numit Secretar de Stat Papal.

Cardinalul Pacelli deveni un asemenea prieten al Germanismului încât fu cunoscut ca *Il Tedesco* sau *Germanul*. Prin agentul german al lui Pacelli, Monsignor Kaas, se aranjă cu puternicii industriași ai Renaniei că fuhrerul catolic al Naziștilor, anume, Adolf Hitler, trebuia să devină cancelarul Germaniei, cu condiția ca el să favorizeze biserica catolică în decursul serviciului său. Hitler fusese înfrânt de către generalul von Hindenburg în alegerile din 1932 pentru președinția Germaniei. După aceea Cancelarul Franz von Papen, un șambelan papal (acum înflorat ca unul dintre marii criminali de războiu Naziști), demisionă

din serviciu, și după el Generalul Kurt von Schleicher: și Hitler fu făcut cancelar german la 30 Ianuarie 1933, după cum plănuia Cardinalul Pacelli. Hitler făcu pe von Papen ca vice-cancelar al său. La 5 Martie, ziua după inaugurarea Președintelui Roosevelt în Statele Unite, Hitler câștigă într'un plebiscit al întregii Germanii, și scurt după aceea, la 23 Martie, Reichstagul german votă pentru dictatura sa.

Fie ca toți oamenii să-și noteze cum Acțiunea Catolică începu acuma să arate începând dela 1933 înainte, la ce ar fi fost aceasta asemănătoare dacă Vaticanul ar fi reușit în programul lui pentru facerea întregii lumi Romano-Catolică. Este interesant de notat, că tocmai la începutul acelui an solemn, la 18 Ianuarie 1933, guvernul Canadian în Ottawa cedă plângerilor religioase și puse sub interdicție toate emisiunile lui Watchtower de peste 25 de stațiuni de radio, folosite pe atunci de către Martorii lui Iehova.

La 2 Aprilie 1933, Papa inaugurează așanumitul „An Sfânt”. Cu privire la acest „Iubileu și An Sfânt” Papa Pius XI zise, la 13 Martie:

Noi nutrim încredere deplină și sigură că acesta va fi în special, mai presus de orice, un an de înălțare spirituală, pentru întreaga lume creștină și pentru întreaga omenire; și în mod secundar, o ușurare, care, să o dea Dumnezeu, poate să fie o completă întrerupere a nenorocirilor și mizeriilor cu care lumea este încă în mod crud chinuită. „Alocuțiunea *Iterum Vos*”, *Principles for Peace* (Principii pentru Pace), pagina 4/3.

Dovedise-vor ca adevărate asemenea speranțe papale pentru înălțarea spirituală și ușurarea omenirii în decursul acelui an 1933 care văzu pe ambii dictatori Fascist și Nazist înscăunați în mod ferm în putere politică? Pe vremea aceea Ierarchia raportase în presa publică ca expri-

mându-și speranța că „Anul Sfânt” introduce un curent de religie care va transporta națiunile în pace și prosperitate. Înlămplase-va aceasta oare? „Nu!” declară categoric J. F. Rutherford, președintele de atunci al lui Watch Tower Bible and Tract Society într-o cuvântare la radio anunțată în lung și larg dela stațiunea WBBR printr-o rețea de peste 55 de stațiuni duminică, 23 Aprilie 1933. Subiectul său era „Efectul Anului Sfânt asupra Păcii și Prosperității”. Mr. Rutherford a declarat că „Anul Sfânt” era contra cuvântului lui Dumnezeu și că Impărăția lui Iehova prin Christos Isus este singura speranță a omenirii pentru pace durabilă, prosperitate și viață.

Anii ce-au urmat după aceea au justificat vorbirea fără frică a lui J. F. Rutherford, dar pe vremea aceea, Ierarhia era adânc indignată cu privire la cuvântarea sa radio-difuzată și a luat-o în nume de rău că cuvântul și hotărârile „infaibilului” ei Papă fuseseră puse la îndoială. De atunci înainte, ca niciodată până aci, ea aplică arma ei de luptă a Acțiunii Catolice stațiunilor de radio și altor agenții de publicitate spre a suprima mesajul Impărăției Martorilor lui Iehova în America și în alte părți.

Anul 1933 urma să fie în mod clar un an catolic de sărbătoare: și evenimentele din Germania, precum și din țările cari deveniră membre ale Axei totalitare, se mișcau în acea direcțiune. În Japonia, secta Romano-Catolică lucra ca să capete recunoașterea legală; și mâna Acțiunii Catolice ajunsese până acolo. La 14 Mai 1933, cei cinci membri ai biuroului sucursalei Watchtower din Tokio fură arestați și aruncați în închisoare, și lucrarea acolo trebuia să fie continuată cu femei creștine. Cele mai multe zlore japoneze puneau la dispoziție aproape o pagină întreagă spre

a raporta arestarea prin toată Japonia a Martorilor lui Iehova. Conducătorul sucursalei raporta că era cercetat de către poliția japoneză ca un agent pentru „grozava societate secretă evreiască, Watch Tower”. Poliția năvălea în birourile Societății nu numai în Tokio ci și în Seoul, Korea, și sechestra publicațiunile Societății și le ardea.

În același timp, în Germania, împotriva cui era prima mișcare a Dictatorului Hitler? Faptele dau un răspuns convingător. În directă violare a tratatului ce exista atunci între guvernele Statelor Unite și Germaniei, Hitler păși împotriva Societății Watch Tower, care fusese admisă ca o corporațiune legală în Germania în 1921. Poliția germană, de vreme în Aprilie lui 1933, ocupă proprietatea lui Watch Tower în Magdeburg și închise birourile, deoarece dușmanii religioși ridicaseră acuza că Societatea Watch Tower ar fi aranjată în activități comuniste, conspirând cu comuniștii și socialiștii spre a răsturna regimul Nazist. Examinarea proprietății sechestrate eșuă să dovedească aceasta, și proprietatea Watch Tower fu restituită. Magdeburgul era capitala provinciei prusace a Saxoniiei, și, fie notat, exista un concordat între Prusia și Cetatea Vaticanului.

La 28 Iunie proprietatea lui Watch Tower fu din nou sechestrată și închisă. Aceasta se întâmplă din ordinul însetatului de sânge, Primul Ministru al Prusiei, anume, Hermann Goering, susținând că Watch Tower era o „organizațiune subversivă”, și că „sub aparența cercetării științifice și biblice, această organizație internațională ar fi făcut propagandă ațăătoare împotriva bisericii creștine și a Statului, și ar promova desintegrarea bolșevistă a civilizației”. (Știre radiodifuzată din Berlin la 29 Iunie 1933).

În decursul lunilor cari au urmat poliția guvernului a sechestrat, confiscat și ars literatură Wachtower în valoare de mai mult de 25.000 Dolari, inclusiv Biblii, și alt material al Societății. Guvernul lui Hitler interzise deasemenea orice adunări a diferitelor grupe ale Martorilor lui Iehova din întreaga Germanie, și a sechestrat și confiscat toată literatura lor pe care putea pune mâna și ordonă ca distribuirea ei să fie oprită. Aceasta se întâmplă cu siguranță în împlinirea convenției cu Vaticanul prin care Hitler veni la putere.

Cu toate acestea, în ceea ce privește chestiunile catolice în Germania în decursul acestui „An Sfânt” al agresiunii Naziste, lucrurile mergeau din ce în ce mai bine. În Iunie agentul lui Hitler, von Papen, vizită pe Pius XI încercând să încheie un nou concordat pentru întreaga Germanie și să câștige „influența Papei pentru ca Catolicii germani să-și abandoneze organizațiunile lor politice și să se pună în linie cu noua Germanie”. (*Americana, Annual 1934*, pagina 272). La 20 Iulie „Anul Sfânt” fu distins prin semnarea concordatului dorit, Franz von Papen (acum înfierat ca un criminal de războiu) semnând pentru Germania Nazistă și Cardinalul Pacelli (acum Papa Pius XII) semnând pentru Cetatea Vaticanului. Prin acest concordat, și pentru foloasele pe cari el le aduse, Vaticanul își retrase sprijinul dela partidul Catolic Centrist al Germaniei, prezidat de către catolicul ex-cancelar H. Bruening; și astfel Vaticanul sancționează faptul că Germania deveni un stat cu un singur partid, sau „stat total”. Nu numai că prin aceasta s’a acordat ajutor statului total nazist, ci articolul 14 al concordatului Papei, după redactarea oficială, sună: „..... *In al doilea rând*, numirile de arhiepiscopi, episcopi, și ajutoarele a-

cestora vor fi acordate numai după guvernatorul, instalat de către Reich, a constatat în mod exact că nu există îndoieli cu privire la considerațiuni de politică generală". Aceasta a însemnat că Papa consimțea că preoțimea catolică germană trebuie să fie agreabilă regimului nazist și prin urmare trebuie să-i dea sprijin.

În conformitate cu articolul 16, acelaș concordat sună:

Episcopii, înainte ca să-și preia îndatoririle lor parhiale vor jura în prezența guvernatorului sau al celui al Președintelui Reichului următorul jurământ de credință: *«Înainte de Dumnezeu și pe Sfânta Evanghelie, eu jur și promit credință Reichului German și țării (tatul episcopului), așa după cum se cuvine unui episcop. Eu jur și promit să respect și să fac să fie respectat de clerul meu, guvernul constituțional. Eu recunosc aceasta ca datoria mea să lucrez în exercițiul funcțiunii mele pentru binele public și interesele Statului German, precum și să mă străduiesc totdeauna să înlătur orice rău care l-ar putea amenința.»*

Acest jurământ de credință al episcopului față de domnitorii naziști corespunde aproape cuvânt cu cuvânt cu articolul 20 al concordatului Papei din 1929 cu Italia fascistă. Ca o urmare naturală a acesteia, după conferința anuală a episcopilor catolici din Fulda în decursul lunii August. 1935, s'a citit, la 1 Septembrie 1935, de pe catedrele bisericii catolice din întreaga Germanie, o scrisoare cuprinzând această declarație: „Biserica catolică a contribuit, în mod indiscutabil, mult la ascultarea și respectul germanilor față de conducătorii (fuhrer-ii) statului". Aceasta era o mărturisire pe față despre partea pe care această organizațiune religioasă a jucat-o în aducerea lui Hitler și a bandei sale de naziști la putere.

Va susține cineva că prin acțiunea de mai sus Ierarchia Vaticanului și preoțimea ei se potrivește descrierii prozelice despre aceia cari sunt martori ai lui Iehova Dumnezeu? Nul acei conspiratori religioși lucrară cu puterile totali-

tare împotriva martorilor adevărați. În contrast cu asemenea aservire necurată a episcopilor religioși nazismului politic și statului total, să se observe acțiunea Martorilor lui Iehova. Mulți dintre aceștia fură acum strănși laolaltă și aruncați în închisori și în „lagărele de concentrare” nou înființate, deoarece ei nu voră să tăgăduiască pe Iehova Dumnezeu și împărăția Sa prin Christos Isus. În Septembrie 1934, Martorii lui Iehova ținură o conferință în țara vecină a Elveției, la Basel. Un număr de frați germani trecură frontiera și asistară la această conferință, și fură încurajați să continue înainte credincioși. La 9 Septembrie președintele lui Watch Tower, J. F. Rutherford, în asistență la conferința din Basel, adresă o scrisoare tuturor Martorilor lui Iehova din Germania și ea a reușit să fie dusă în Germania. Această scrisoare zicea în parte:

„Contrar și în violarea poruncilor pozitive de mai sus ale lui Iehova Dumnezeu, guvernul Germaniei v'a interzis să vă adunați împreună, să vă închinați lui Iehova și să-L serviți. Pe cine să ascultați voi: Pe Dumnezeu sau pe oameni?... Nici un om nu are dreptul să vă poruncească cu privire la serviciul lui Dumnezeu. Voi sunteți legați prin legământul vostru să ascultați de Dumnezeu și Christos. Eu presupun, prin urmare, că voi veți asculta de Iehova, și nu de om. Eu vă sfătuiesc așadară după cum urmează:

„Fiecare grupă a Martorilor lui Iehova din Germania să se adune într'un loc potrivit, în orașul unde domiciliați, duminică dimineața, 7 Octombrie 1934, la ora nouă; ca această comunicare să fie citită grupei adunate; că apoi toți împreună să vă uniți în rugăciune lui Dumnezeu, cerând conducerea Sa, ocrotire, eliberare și binecuvântări

prin Christos Isus Capul și Regele nostru; că apoi imediat să trimiteți o telegramă dinainte regătită, oficialșilor guvernului Germaniei; că apoi să vă devotați timp scurt studiului din Matei 10:16-24; că făcând aceasta voi toți „vă apărați viața voastră” (Estera 8:11); și că apoi să încheiați adunarea și să mergeți afară printre vecinii voștri și să puneți mărturie despre numele lui Iehova Dumnezeu și Impărăția Sa sub Christos Isus...”.

Acea scrisoare pregătită pe care o trimiseră funcționarilor naziști sună: „CATRE FUNCȚIONARIILOR GUVERNULUI: Cuvântul lui Iehova Dumnezeu, așa după cum este expus în Sfânta Biblie, este legea supremă, și pentru noi aceasta este singurul nostru ghid pentru motivul că noi ne-am consacrat lui Dumnezeu și suntem adevărați și sinceri urmași ai lui Christos Isus. În decursul anului trecut, și contrar legii lui Dumnezeu precum și în violarea drepturilor noastre, ne-ați interzis, ca Martori ai lui Iehova, să ne adunăm împreună pentru a studia cuvântul lui Dumnezeu, să ne închinăm și să-L servim pe El. În cuvântul Său El ne poruncește ca noi să nu uităm adunarea noastră împreună. (Evrei 10:25) Nouă ne poruncește Iehova: „Voi sunteți martorii Mei că Eu sunt Dumnezeu. Mergeți și spuneți poporului mesajul Meu.” (Isaia 43:10,12; Isaia 6:9; Matei 24:14) Există un conflict direct între legea dvs. și legea lui Dumnezeu, și, urmând conducerea apostolilor credincioși, „noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai degrabă decât de oameni,” și aceasta vom și face. (Faptele 5:29) Prin urmare vă comunicăm că cu orice preț noi vom asculta de poruncile lui Dumnezeu, ne vom aduna împreună pentru a studia cuvântul Său, ne vom închina Lui și-L vom servi pe El,

așa după cum ne-a poruncit. Dacă guvernul sau funcționarii dvs. întrebuițează violență împotriva noastră pentru că ascultăm de Dumnezeu, atunci sângele nostru va fi asupra dvs. și veți răspunde față de Alotputernicul Dumnezeu.

„Noi nu avem interes în afacerile politice, ci suntem cu totul devotați Impărăției lui Dumnezeu sub Christos Regele Său. Noi nu vom face nici o pagubă sau rău cuiva. Ne-ar place să locuim în pace și să facem bine tuturor oamenilor după cum avem ocaziune, dar, întrucât guvernul dvs. și funcționarii lui continuă în încercarea lor de a ne forța la neascultare față de cea mai înaltă lege a universului, noi suntem siliți să vă comunicăm de pe acum că noi vom, prin harul Său, să ascultăm de Iehova Dumnezeu și ne încredem pe deplin în El ca să ne elibereze de toată asuprirea și de asupritori.

„Cu respect, MARTORII LUI IEHOVA DIN _____”.

Sprijinind pe frații lor germani în procedura de acțiune de mai sus, Martorii lui Iehova din alte părți se adunară în aceeași zi, 7 Octombrie 1934, în localurile lor de adunare respective și după ce se rugară lui Dumnezeu, fiecare grupă a lor în America, Canada, Marea Britanie, și continentul European afară de Germania, trimise guvernului nazist următoarea telegramă identică:

„ _____ , 7. Oct. 1934.

„Guvernul lui Hitler,
Berlin, Germania.

„Răul dvs. tratament al Martorilor lui Iehova indignează pe toți oamenii buni ai pământului și desonorează numele lui Dumnezeu. Abțineți-vă dela persecutarea pe mai departe a Martorilor lui Iehova; altfel Dumnezeu vă va

nimici împreună cu partidul dvs. național.

„MARTORII LUI IEHOVA _____”.

Această acțiune unită necompromițătoare a acestor servi credincioși ai lui Dumnezeu, și acest potop de mesagii asupra regimului nazist, sunt raportate a fi zguduit în mod considerabil mințile lor; dar ele nu aduseră nici o oprire maltrărilor lor demonizate față de Martorii lui Iehova. (*Cartea Anuală*, 1935, paginile 117—119; *The Golden Age*, 24 Octombrie 1934).

După aceea noui scrisori fură adăugate la raportul despre credinșia Martorilor lui Iehova în Germania nazistă. La 14 Noembrie 1934, ziarul New York Post publică următoarea telegramă a Agenției de știri Havas:

DORTMUND, Germania, 14 Nov. „Fueh erul nostru nu e te Hitler, ci Isus Christos, și noi nu ne supunem autorității r ac stei lumi decât numai în măsura în care le con iderăm ca drepte” Cu aceste cuvinte două femei, acuzate ca fiind membre ale Ligii Internaționale a Studenților Bibliei, osecă interzisă în Germania, au înfruntat tribunalul din Dortmund Rezomând azul procurorului a declarat că cele două femei, în iuda prohibiției împotriv sectei lor, au continuat să răpândască tractate întâtând oamenii împotiva guvernului și cerându-le să ia poziția de partea lui Iehova. El propuse sentințe cu închisoare de cinci și trei luni. Tribunalul, mult mai sever decât procurorul, impuse sentințe de un an respectiv nouă luni. Sentințele fură impuse, după cum hotă i judecătorul, „pentruca să le înveje că cuvântul Fuehrerului este sacru”.

O telegramă, datată la 19 Iulie 1935, din Weimar, Germania, și publicată în presa din New York, sună:

Douăzecișidoi de Cercetători ai Bibliei fură condamnați la închisoare pe termeni variind dela două luni l trei ani după a patra zi de cercetare a lor, în care erau a uzați și ei de bună voie admiseră — că ei au refuzat serviciul milita și salutul lui Hitler, ultimul pentrucă ei menționau un aemenea tribut să se atribue lui Dumnezeu singur. Alți patrușprezece au fost achitați.

Asemenea telegrame dădeau un aviz despre ceeace era în curs în Germania pe calea arestărilor în massă și a trimiterii lor la închisori și la odioasele lagăre de concentrare.

Peste frontiera, în Austria catolică, unde Cancelarul Dollfus devenise dictator legal, sucursala Watch Tower în Viena fu închisă și Societatea fu dizolvată din ordinul Statului, în Iulie 1935. Acolo deasemenea au fost în curs arestările de martori și depunerea lor la închisoare. În Statele Unite martorii fură puși la o probă asemănătoare aceleia a fraților lor germani cari refuzau să salute pe Hitler sau swastica. Corpurile legiuitoare ale unor State, inclusiv Massachusetts, decretară o lege cerând învățătorilor de școală și elevilor să salute drapelul națiunii la intervale regulate. Îndată, pe la sfârșitul lui 1935, chestiunea salutării drapelului izbucni și se împrăștiă peste toată țara; și consecințele lucrară mare abuz, ocări, judecăți costisitoare, suferințe și supărări atât asupra părinților cât și a copiilor de școală credincioși în rândurile Martorilor lui Iehova. În general aceasta aduse mare prejudecată delă poporul greșit informat și care înțelegea greșit, împotriva proclamării mesajului Impărăției de către poporul devotat al lui Iehova.

În Germania, cel mai mare val de arestări începu în primăvara anului 1936. Mai târziu, pe baza unei hotărâri a Ministerului de Interne din Iunie 1937, toți Martorii lui Iehova, cari nu recunoscuseră Statul și cari refuzau să oprească activitățile lor, fură plasați în diferitele lagăre de concentrare. Pedepsirea specială a acestor servi ai lui Dumnezeu în lagăre, deveni notorie pentru brutalitatea ei revoltătoare, sadică și răutăcioasă. Lagărele de concentrare Buchenwald, Dachau, Bergen-Belsen, Sachsenhausen, Oranienburg, Ravensbruck, Lichtenburg, Auschwitz (Oświęcim), Neuengamme, Hinkel, Hebben, etc., — da, Martorii lui Iehova știu de toate aceste grozăvii, prin cele mai chinuitoare experiențe acolo, și prin moartea

În Septembrie 1939, fuhrerul nazist ordonă legiunilor sale naziste marșul spre răsărit, și al doilea Războiu Mondial fu început. După Dr. Edmond Walsh, conducătorul Școalei Serviciului pentru Străinătate a Universității din Georgetown (Catolic), Washington, D. C., țelurile de războiu ale lui Hitler fură schițate ca RESTABILIREA IMPERIIULUI SFANT ROMAN (care era un Imperiu Catolic Germanic). (New York Times, 17 Februarie 1940). Luna următoare izbucnirii războiului, la 30 Octombrie, guvernul britanic își publică „Cartea sa albă Cmd 6120”, în care acesta recunoștea în mod oficial existența stărilor groaznice din lagărele de concentrare naziste și raportă deasemenea că aproximativ 6.000 de Martori ai lui Iehova erau întemnițați în Germania, că ei erau separați de restul prizonierilor din lagăre și erau distinși printr-o brasardă violetă și sunt tratați cel mai rău decât toți.

În ce privește însăși Commonwealth-ul de națiuni britanice, izbucnirea războiului și constrângerea recrutării impuse o mare probă martorilor bărbați și femei deopotrivă. Aceștia, referindu-se din Biblie la ceea ce zice Isus cu privire la urmașii Săi credincioși, „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume”, declarară că ei trebuie să continue să fie neutri față de controversele națiunilor acestei lumi și trebuie să continue să execute însărcinarea lor dela Iehova Dumnezeu de a predica Evanghelia. (Ioan 17:14, 16; 15:18-20; Luca 9:60). Asemenea ascultare hotărâtă a acestor predicatori ai Împărăției față de Dumnezeu stârni multe persecuțiuni și aduse pedepse cu închisoare pentru mulți.

Peste Canal, în Franța, lucrând la trădarea Republicii și la instalarea unui guvern colaboraționist sub un „Șef

al Statului” șupuş Romano-Catolic („bunul Mareșal Pe-
lain” al Papei), guvernul închise biuroul sucursalei Watch
Tower din Paris la 18 Octombrie 1939, și confiscă litera-
tura. În Japonia martorii fură puși sub arest și întemăi-
țați, și astfel nici un raport de serviciu nu putu fi făcut
Societății dela 1939—1945. În Ungaria, cu dominație ca-
tolică, guvernul ordonă suprimarea martorilor la 13 De-
cembrie 1939. În Austria, acum incorporată în Marea
Germanie, arestarea martorilor merse înainte repede, chiar
pe când unii dintre ei celebrau cina memorabilă a Dom-
nului, și ei fu- i aruncați în închisori și lagăre de con-
centrare. În Germania însăși, cu izbucnirea războiului.
împuşcarea și decapitarea mar'orilor, afară de torturile
în lagărele de concentrare, erau la ordinea zilei. În nouă-
sprezece zile, Polonia sucombă în fața *războiului fulger* al
naziștilor; și aceasta aduse deja pe martorii polonezi perse-
cutați sub noui tirani religioși. În Slovacia, care fu tră-
dată Germaniei lui Hitler de către preotul Romano-Catolic,
Dr. Josef Tiso, care fu făcut președinte al Slovaciei în
26 Octombrie 1939, „Garda sa Ilinka” era instrumentul
polițienesc pe care el îl întrebuința spre a împiedeca pe
martorii slovaci, spre a-i bate și întemnița, precum și
spre a le confisca literatura lor biblică. În Statele Unite
s'a făcut mult scandal pe ici și colo împotriva Martorilor
lui Iehova, și ei erau obligați să lupte pentru cauza lor
prin toate instanțele judecătorești, începând dela cele mai
mici, până la Curtea Supremă a Statelor Unite, în a-ărarea
drepturilor umane date de Dumnezeu, de libertate, de în-
chinare și libertatea vorbirei și a presei în propovădurea
veștilor bune ale împărăției lui Dumnezeu.

În primăvara anului 1940 „sabia” seculară a Terachiei

Romano-Catolice, anume, fuhrerul nazist Hitler, începu să-și croiască serios drum prin Europa, drumul fiind ușurat și curățit prin activitatea subterană a „coloanei a cincia” Romano-Catolică. În succesiune grăbită prin urmare, martorii Domnului Dumnezeu în Norvegia, Danemarca, Luxemburg, Belgia, Olanda și Franța ajunseră sub puterea agresorilor naziști. Lovitura lui Mussolini dată Franței pe la spate, făcu situațiunea pușinilor Martori ai lui Iehova în Italia mult mai primejdioasă întrucât naziștii și fasciștii colaborau mai direct în acea țară; și mai mult decât 150 de martori fură arestați și unii rămaseră în închisoare ani de zile. Apoi urmă invazia Greciei și Iugoslaviei, punând grele piedeci în acele țări mărturisirii dreptei împărății a lui Dumnezeu, care nu se putea face decât subteran. Declarația de războiu nazistă din 1941 împotriva Rusiei și aducerea următor a țărilor României și Bulgariei sub dominația nazistă, aduse martorii români și bulgari sub o mare probă a devotamentului lor față de Iehova Dumnezeu și împărăția Sa.

Anul 1940 era a 400-a aniversare a fondării ordinului Iezuit. Evident că acel an fu stabilit de către Ierarhia Romano-Catolică ca să fie data pentru înhățarea controlului lumii pentru Vatican prin intermediul poliștilor naziști, „coloanei a cincia”, și a Acțiunii Catolice. Potrivind-o exact cu ofensiva de primăvară a naziștilor din 1940, Ierarhia Romano-Catolică în Statele Unite a cauzat să izbucnească acțiunea mitocănimii, începând în Mai, în secțiunile dominate de catolici. Hotărîrea nefavorabilă a Curții Supreme a Statelor Unite din 3 Iunie 1940, împotriva Martorilor lui Iehova în chestiunea salutării drape-lului, oferî un bun pretext de patriotîsm, sub masca că-

ruia să se lățească joc de lege și să se întrebuințeze mijloace violente spre a împrăștia organizațiunea Martorilor lui Iehova în America, să-i nimicească și să reducă la tăcere mesajul lor. Martorii stătură ca o barieră în calea Ierarhiei americane și a „coloanei ei a cincia”, a aderenților ei la „Frontul Creștin” precum și a Acționiștilor Catolici când încercase să pună mână pe controlul Americii în colaborare cu agresorii naziști. Deaceea arma încărcată a „coloanei a cincia” americane fu descărcată împotriva lor.

Nimic nu avu loc public atât de revoltător împotriva Martorilor lui Iehova, nici chiar în Germania nazistă, ca acum în America, când simpatizanții catolici ai nazismului apelară la domnia mitocană împotriva martorilor. Ei fură atacați, bătuți, răpiți, scoși afară din orașe, țări și state, tăvăliți în păcură și în pene, forțați să bea ulei de ricină, legați împreună și fugăriți pe străzi ca animalele, castrați și schingiuiți, batjocuriți și insultați de către bande demonizate, întemnițați cu sutele fără vină și ținuți în arest fără legătură cu lume de afară, tăgăduindu-li-se privilegiul de a avea contact cu rudele, prietenii și avocații. Alții fură închiși și ținuți în „arest preventiv”. Unii fură împușcați noaptea, alții fură amenințați cu spânzurarea și bătuți până la nesimțire. În mijlocul violenței mitocane, multora li s’au smuls hainele; Bibliile și literatura lor biblică fu confiscată și arsă în public; automobilele lor, remorcile de locuit, casele și localurile de adunare fură devastate și incendiate, producând pagube cari totalizau foarte multe mii de dolari.

Ei erau acuzați în mod fals de „răscoală” și de crimă de a fi „împotriva guvernului”. În Kentucky zece martori

fură închiși și anchetați pentru rascoală și „complot pentru a instaura o Teocrație în Statele Unite”, și fiecare se putea aștepta cu această ocazie la o pedeapsă maximă de douăzeci de ani închisoare. În Indiana două femei creștine inofensive fură învinovățite de „conspirație răsvrătitoare” deoarece aveau literatură despre care Legiunea Americană susținea a fi „împotriva guvernului”, și ele fură închise în baza unei sentințe pe zece ani. În numeroase cazuri avocații cât și martorii apărării Martorilor lui Iehova, erau atacați de bande mitocane și bătuți chiar în fața tribunalului. Domnia mitocanilor mătură prin patruzecișipatru din cele patruzecișiopt de state ale Uniunii, și numai în 1940 fură raportate 600 de atacuri ale mitocanilor și mai mult decât 3000 de martori fură arestați. (*Cartea Anuală* 1941, paginile 96—99, ediția engleză). Dar chiar în mijlocul acestui cuptor de foc arzător al persecuțiunii religioase, rușinii și ocărilor, Martorii lui Iehova continuă să meargă înainte, cântând fără frică laudele Sale și vestind împărăția Sa, și ei rezistă viguros și stătură fermi împotriva asaltului religios-totalitar asupra libertăților civile americane și a imunității drepturilor.

Dincolo de graniță, în Canada, Acțiunea Catholică nu dormea, ci în *Ziua Independenței Americane*, la 4 Iulie 1940, ministrul de justiție canadian, Ernest La Pointe, declară pe Martorii lui Iehova ca fiind o organizațiune ilegală, și sucursala Watch Tower în Canada fu disolvată. Asemenea acțiune fu copiată în alte părți ale Commonwealth-ului britanic; și în Ianuarie 1941, Australia declară Societatea Watchtower ca fiind ilegală, stațiunile ei de radio fură închise, și multă literatură fu sechestrată ca amendă către Coroană. Cu toate acestea, chiar în timp ce erau jă-

fuiți de organizațiunea legală și de literatura obișnuită, acești creștini devotați ținură tare la integritatea lor. Ei au mers înainte în împlinirea ordinațiunii lor spre a fi Martori ai Dumnezeului Celui Prea Înalt, predicând din casă în casă și în case private, deși echipați numai cu Biblia în acest scop.

Când Statele Unite fură deodată atrase în războiul global prin atacul prin surprindere dela Pearl Harbor din 7 Decembrie 1941, activitățile Martorilor lui Iehova în America au întâmpinat, negreșit, multe dificultăți. Mii de oameni tineri merseră în închisori mai de grabă decât să fie necredincioși față de însărcinarea lor divină de a predica Evanghelia Impărăției fără să se lase abătuți de lume, din care ei nu fac parte.

JUSTIFICARE.

Mărturia despre conduita acestor renumiți „Martori ai lui Iehova” în văpaia cuptorului de foc a domniei totalitare și a războiului global, este prea voluminoasă ca să fie citată aci, dar în ce privește credincioșia lor față de convingerile lor și față de cece au declarat despre ei înșiși a fi în conformitate cu cuvântul lui Dumnezeu, nu poate fi nici o discuție. Este pusă mărturie despre aceasta în rapoartele cari au fost răspândite prin agențiile de știri publice și alte mijloace de publicitate, atât în decursul războiului și dela încheierea acestuia, precum și dela deschiderea lagărelor de concentrare și ridicarea cenzurei. Dar să ni se permită să intercalăm aci o scrisoare. Este dela Dra Geneviève de Gaulle, nepoata generalului francez Charles de Gaulle și fiica unui consul

general francez, Mr. De Gaulle, care locuiește în Geneva, Elveția. Ea fu internată în lagărul de concentrare de femei Ravensbruck, și, după eliberarea ei, ea întreprinse un turneu de conferințe prin Elveția. Vorbind în sala congresului, a Casei Artelor, în Zürich, ea zise, printre altele: „Studentele Bibliei, germane, fură primele prizoniere aici: în număr mereu crescând, aceste femei întemnițate secară mlaștinile, transportară dunele de nisip, și clădiră bărci și ziduri”, etc. Biuroul sucursalei Watch Tower din Berna îi ceru un interview, sau o declarație scrisă referitoare la impresiile ei cu privire la legăturile ei cu Martorii lui Iehova. Mai jos este traducerea din limba franceză a scrisorii sale, care apare în facsimil la pagina 57:

„8 August 1945.

„Domnilor:

„Sunt foarte fericită a fi în măsură să vă transmit mărturia mea cu privire la Studentele Bibliei (Bibelforscherinnen) pe care le-am întâlnit în lagărul dela Ravensbruck.

„Intr'adevăr, eu am adevărată admirație pentru ele. Ele aparțineau diferitelor naționalități: germane, poloneză, rusă și cehă, și au îndurat foarte multe suferințe pentru credința lor.

„Primele arestări începură cu zece ani înainte, și majoritatea acestora cari fuseseră aduse în lagăr la acel timp, muriră de răul tratament ce li s'au aplicat, sau erau executate.

„Cunoșteam cu toate acestea, unele supraviețuitoare ale

acelui timp precum și alte prizoniere cari sosiseră mult mai recent; toate arătară foarte mare curaj și alitudine lor impuse eventual chiar și respectul celor din S. S. Ele puteau fi imediat eliberate dacă renunțau la credința lor. Dar, dimpotrivă, ele nu încetară rezistența, reușindu-le chiar să introducă în lagăr cărți și tractate, scrieri cari cauzară mai multora dintre ele să fie spânzurate.

„În blocul meu cunoșteam foarte bine trei Studențe ale Bibliei de naționalitate cehă. Ca un protest ele refuzară de mai multe ori, împreună cu alte membre ale credinței lor, să meargă la apel. Eram personal prezentă la foarte dureroase scene unde le vedeam bătute și mușcate de câini fără ca să renunțe la hotărârile lor.

„Mai mult încă, în credincioșie față de credința lor, majoritatea dintre ele refuzau totdeauna să participe la industriile de războiu, atitudine pentru care suferiră maltratare și chiar moarte.

„Regret că nu sunt în măsură să vă dau toate aceste detalii personal așa după cum mi le-ați cerut, deoarece sunt în prezent îndr’adevăr obligată să stau pentru o vreme în munți pentru sănătatea mea; eu sper că această informațiune poate satisface, totuși, și este ceea ce Dvs. doriți să știți.

„Credeți, Domnilor, în sentimentele mele cele mai bune.

(semnat) *G. de Gaulle.*”

Din alt izvor, ziarul *Michigan Christian Advocate*, din 5 Iulie 1945, cităm următoarele:

8 août 1946.

Messieurs,

Je suis heureuse de pouvoir vous donner mon témoignage sur les étudiantes de la Bible (Bibelforscherinnen) que j'ai rencontrées au camp de Ravensbruck.

En effet, j'ai pour elles une véritable admiration. Elles appartenaient à différentes nationalités: allemande, polonaise, russe ou tchèque et ont subi pour leurs croyances de très grandes souffrances.

Les arrestations avaient eu lieu depuis dix ans et la plupart de celles qui avaient été amenées au camp à ce moment-là étaient mortes des mauvais traitements qu'on leur avait fait subir ou avaient été exécutées.

J'ai connu cependant quelques survivantes de cette époque et d'autres prisonnières arrivées plus récemment; toutes faisaient preuve d'un très grand courage et finissaient par en imposer aux S.S. eux-mêmes. Elles auraient pu être libérées sur le champ si elles avaient renoncé à leur foi. Au contraire, elles ne cessaient de résister, réussissant même à introduire dans le camp des livres et des tracts qui ont valu la pendaison à plusieurs d'entre-elles.

Dans mon bloc, j'ai assez bien connu trois étudiantes de la Bible de nationalité tchèque. Par mesure de protestation, il leur est arrivé plusieurs fois, avec d'autres de leurs coreligionnaires, de refuser d'aller aux appels. J'ai assisté moi-même à des scènes très pénibles où je les ai vu battues et mordues par les chiens sans qu'elles renoncent à leurs décisions.

De plus, restant fidèle à leur croyance, la plupart d'entre-elles ont toujours refusé de prendre part à des industries de guerre ce qui leur a valu de mauvais traitements et même la mort.

Je regrette de ne pouvoir vous donner tous ces détails de vive voix comme vous me le demandez, mais je suis actuellement contrainte de faire un séjour en haute montagne pour ma santé; j'espère que ces détails vous suffiront et répondent à ce que vous désiriez savoir.

Croyez, Messieurs, à mes sentiments les meilleurs.

G. de Gaulle

CONFORM RAPOARTELOR MARTORII LUI IEHOVA CAȘTIGĂ VAZA IN GERMANIA.

Geneva: (prin radio) „Secta Martorii lui Iehova, de vine tare în Germania și a lansat o energetică campanie de evanghelizare prin toată țara în conformitate cu rapoartele sosite aci. Se spune despre sectă că a câștigat o admirație mult răspândită pentru rezistența ei față de regimul nazist. Sute de membri au fost raportați ca lichidați în lagărele de concentrare.”

Duminică 8 Iulie 1945, la Denver, Colorado, ediția națională a ziarului Romano-Catolic *The Register*, care legată cu o linie telefonică directă cu centrala de știri a NCWC-ului, Washington Național Catolic Welfare Conference (Conferința de Bunăstare Națională Catolică), publică pe a cincia sa pagină aceeași știre radiofonică din Geneva, cuvânt cu cuvânt după cum s'a citat mai sus. Dar *The Register* a publicat-o sub alt titlu, și anume:

HITLER A PLECAT.

naziștii acum martori ai lui Iehova

Astfel din nou Ierarchia Romano-Catolică își arată veninul ei și trădă cine este înapoia amarei opoziții și persecuției nemiloase a Martorilor lui Iehova. In fața raportului credincios despre acești oameni consacrați, nu se cuvine ca Ierarchia Romano-Catolică să publice un asemenea titlu mincinos că naziștii se fac acum matori ai lui Iehova. Nu; mai ales nu după ce toate ziarele din Statele Unite din 26 August 1945, publicară că șapte prizonieri de războiu naziști la Fortul Leavenworth, Kan-

sas, cari se uniră la olaltă spre a omori în mod rușinos pe un coleg prizonier german și fură condamnați la spânzurătoare, erau toți Romano-Catolici, și ei mărturiseau că primiseră mare mângâiere dela preot tocmai înainte de a fi spânzurați. — *New York Times* și *New York Sunday News* din 26 August.

În ciuda defăimării din partea adversarilor religioși, Martorii lui Iehova, stau justificați ca fiind credincioși numelui lor dat de Dumnezeu. Aceasta este așa, nu tocmai pentru că Curtea Supremă a Statelor Unite a anulat decizia salutării drapelului în favoarea lor și a stabilit de repetate ori, prin alte decizii, că ei nu sunt răsvrățitori ci sunt îndreptățiți la libertatea de a publica, predica, distribui și învăța mesajul lor. Nu sunt ei justificați tocmai pentru că diferitele guverne ale Commonwealth-ului britanic au ridicat interdicțiile și prohibițiunile împotriva Martorilor lui Iehova și a publicațiilor Watch Tower, deși în unele părți ale imperiului Britanic unde coloniile sunt predominante de populație colorată interdicțiile rămân încă neridicate până la lipărirea acestei publicațiuni. Iehova Dumnezeu, și nu omul, este acela care a justificat pe aceia cari sunt servii Săi aprobați.

Credincios făgăduinței Sale, Domnul Dumnezeu cel Atotputernic a ocrotit pe Martorii Săi printre eforturile cele mai vicioase și concentrate, în toată lumea, a dușmanilor uniți ai lui Iehova Dumnezeu ca să nimicească, să corupă și să reducă la tăcere pe poporul Său. Niciodată, prin toată această perioadă, n'au încetat ei să predice și să mărturisească. Pe unii cari erau în detențiune sau în lagăre de concentrare de doisprezece ani, El i-a scos afară; și aceia cari au fost eliberați cu miile au pro-

cedat, imediat după eliberarea lor, la predicarea Evangheliei din casă în casă printre oameni. Ieșind din acest timp groaznic de agresiune totalitară și inquiziție religioasă, acești martori au atribuit prezervățiunea și eliberarea lor Dumnezeuului lor, zicând, în cuvintele Psalmului 124: „De n’ar fi fost Iehova, care era de partea noastră, când oamenii s’au ridicat împotriva noastră; ne-ar fi înghițit de vii... Sufletul nostru este scăpat ca o pasăre din lațul păsărarului: lațul este rupt, și noi suntem scăpați. Ajutorul nostru este în numele lui Iehova, care făcu cerul și pământul.” — *Am. Stan. Ver.*

Martorii lui Iehova ieșiră afară din acest period de încercări înfocate cu o dovadă de a fi ținut tare la integritatea lor, nerușinându-se să mărturisească despre Dumnezeuul lor și să pună mărturie despre El și despre dreapta Sa împărăție prin Christos Isus, și totdeauna hotărâți să meargă înainte în numele Său, suferind pentru numele Său și predicând cuvântul Său până la sfârșitul epocii de după războiu și sosirea războiului final al Armaghedonului. Iehova Dumnezeu, drept aprobare, încă continuă să-i favorizeze cu lumina progresivă a adevărului Împărăției și să-i cinstească și să-i echipe ca martori ai Săi de care El și Regele Său Christos Isus nu se rușinează. Mărturia Sa ei sunt hotărâți să o dea, și vor și da-o din mila lui Dumnezeu. Aceasta este și va fi mărită în puerea ei prin dovada vie pe care ei au dat-o lumii sub cruda persecuțiune și opoziție mondială că ei sunt într’adevăr *Martorii lui Iehova*. Tari în Domnul Dumnezeu Iehova, martorii Săi în mod îndrăzneț stau în fața opoziției unite și în mod unanim zic: „Dar Domnul Dumnezeu (Iehova) M’a ajutat; deaceea nu M’am rușinat, deaceea Mi-am făcut fața ca

o cremene, știind că nu voi fi dat de rușine. Cel ce Mă îndreplățește este aproape; Cine este împotriva Mea? Să ne înfățișăm împreună! Cine este potrivnicul Meu? (Cine va contesta drepturile Mele?) Să înainteze spre Mine! Iată, Domnul Dumnezeu (Iehova) Mă ajută: cine Mă va osândi? Intr'adevăr, se prefac cu loții în zdrențe ca o haină: molia îi va mânca." — Isaia 50:7-9, *An American Translation*.

Acum Marele lor Justificator, Iehova Dumnezeu, prin Mai Marele Său Moise Christos Isus, cântă: „Veseliți-vă națiuni, împreună cu poporul Său.” (Romani 15:10, *Rotherham*) „Bucurați-vă, națiunilor, împreună cu poporul Său: pentru că El va răzbuna sângele servilor Săi, și se va răzbuna împotriva adversarilor Săi, și va face ispășire pentru țara Sa, pentru poporul Său.” — Deuteronomul 32:43, *Am. Stan. Ver.*

Contribuind la veselia dvs.

„IMPĂRĂȚIA ESTE APROAPE“

Indreapta atențiunea dvs spre singurul guvern mondial, guvernul Lumii Noui, care va înveseli pe toți supușii lui loiali cu viața în fericire care nu se sfârșește niciodată, pace și securitate sub dreapta domnie a slăvitului Piu al lui Dumnezeu, Christos Isus. Acel guvern, cu privire la care toate făgăduințele sunt revăzute în această carte, este la porți. Dovada biblică și fapta este dată din abundența în această carte.

„IMPĂRĂȚIA ESTE APROAPE“, așa după cum este fotografiată pe spatele copertei acestei broșuri, este o carte de 384 pagini, cu material împărțit în douăzecișionul de capitole, în mod minunat ilustrat cu fotografii frumoase colorate. Un index al subiectului precum și un index al citatelor scripturale, va face în măsură să găsiți la timp și imediat informațiunea căutată. Frumoase e coperte ale cărții, încrustate și șampilate în aur, o face portabilă atât pentru întrebuințarea obișnuită acasă cât și în sala de studiu.

„ADEVĂRUL VĂ VA FACE LIBERI“

va lărgi încă mai mult temeniă dvs. pentru veselie durabilă împreună cu poporul lui Iehova. Libertatea pe care dvs. puteți să o câștigați din învățarea temeinică a adevărilor prezentate în modul cel mai interesant în această carte, va rezulta într-o binecuvântare peste descrierea noastră. Capitoul al treizecilea și ultimul este intitulat „Libertate acum“, și înseamnă exact aceasta.

„ADEVARUL VĂ VA FACE LIBERI“ este legată exact așa după cum este fotografiată pe spatele copertei acestei broșuri, cu titlul șampilat în aur și un desen încrustat. Multele ilustrațiuni colorate dela un capat la celălalt adaugă ton și fragezime la materialul de citit. Tratatul „Cum se studiază această carte“ și un index al versetelor biblice completează conținutul acestei cărți și o face una dintre cele mai practice mijloace de studiu ale Bibliei și rezolvă chestiunea de discuție de năstăzi.

Biurul principal și adresa oficială a Societății de Biblie
și Tractate Turnul de Veghere

WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, INC., INTERNATIONAL BIBLE STUDENTS ASSOCIATION

este

124 Columbia Heights, Brooklyn 2, N. Y.

Adresa tipografiilor și editurilor :

Africa de Sud,	623 Boston House,	Cape Town
Africa de Vest,	71 Broad St.,	Lagos, Nigeria
America,	117 Adams St.,	Brooklyn 1, N. Y.
Anglia,	34 Craven Terrace,	Londra, W. 2
Argentina,	Calle Honduras 2646-48,	Buenos Aires
Australia,	7 Beresford Road,	Strathfield, N. S. W.
Belgia,	2, Place Julien Duvens,	St. Gilles-Brussels
Brazilia,	Rua Lúcio Cardoso 330,	Rio de Janeiro
Canada,	40 Irwin Ave.,	Toronto 6, Ontario
Chili,	Avenida Lyon 3004,	Santiago
Columbia,	Avenida 31, No. 8-24,	Bogotá
Costa Rica,	Apartado 2044,	San José
Cuba,	C. y 32, La Sierra, Marianao,	Havana
Danemarca,	Sondre Fasanvej 44,	Copenhaga-Vaibl
El Salvador,	Apartado 401,	San Salvador
Elveția,	Allmendstrasse 59,	Berna
Finlanda,	Vannamoisenkatu 7,	Helsinki
Franța,	27 rue de Epinette,	Paris 17
Grecia,	Lombardou 44,	Atena
Guatemala,	16a Calle Poniente No. 5A,	Guatemala
Guinea Britanică,	5 Croal Street,	Georgetown, Demarara
Haiti,	1 Ave. Bolosse, Ruelle Vilgrain 41,	Port-au-Prince
Hawai,	1228 Pensacola St.,	Honolulu 34
Honduras,	Apartado 147,	Tegucigalpa
India,	167 Love Lane,	Bombay 27
Insulele Filippine,	1219-B Oroquieta St.,	Manila
Jamaica,	151 King St.,	Kingston
Mexico,	Calzada Melchor Ocampo 71,	Mexico, D. F.
Newfoundland,	Post Box 511,	St. John's
Noua Zelandă,	177 Daniel St.,	Wellington, N. I.
Norvegia,	Inkognitogaten 28, b.,	Oslo
Olanda,	Joh. Verhulststraat 160,	Amsterdam—Z.
Panama,	Apartado 274,	Ancon
Porto Rico,	49 Lutz Ave.,	Santurce
Republica Dominicană,	Apartado 996,	Ciudad Trujillo
România,	Str. Basarabia No. 38,	București 2
Suedia,	Luntmakaregatan 94,	Stockholm
Trinidad,	64 Frederick St.,	Port of Spain
Uruguay,	Joaquin de Salterain 1264,	Montevideo

